

[Thích Cổ] Vu Thương

Contents

[Thích Cổ] Vu Thương	1
1. Chương 1-1: Tự Tỏa	1
2. Chương 1-2: Sơn Vũ Dục Lai, Phong Mãn Lâu	2
3. Chương 2: Huyết Vũ Tinh Phong, Âm Hương Phù Động	4
4. Chương 3: Minh Nguyệt Thiên Lý Cổ Nhân Hi	9
5. Chương 4: Sơn Cùng Thủy Tận, Hi Vọng	13
6. Chương 5	18
7. Chương 6: Đối Diện Tương Phùng Bất Tương Thức	19
8. Chương 7	21
9. Chương 8	23
10. Chương 9	25
11. Chương 10	27
12. Chương 11	29

[Thích Cổ] Vu Thương

Giới thiệu

Editor: Lôi Uyển. Thể loại: Thích Cổ đồng nhân văn, cổ trang, cường công cường thụ, HE. Vu: vốn là một điệu múa mà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-co-vu-thuong>

1. Chương 1-1: Tự Tỏa

Thanh, một mặt cô tịch, một tia lãnh ngạo, một mặt tuyệt sắc, một tia sầu bi.

Hoàng, một mặt ấm áp, một tia tiêu sái, một mặt phóng khoáng, một tia trấn an.

Đại mạc, bụi cát cuốn cuộn, từ xưa đến nay chính là nơi tốt nhất sản sinh ra nam nhi anh hùng. Biên quan, hào khí ngất trời, từ xưa đến nay chính là nơi vớt ra không ít nhiệt huyết hảo hán. Này khí phách, này phóng khoáng, địa phương hào hùng từ trước tới nay cùng kinh điển luôn không chút quan hệ, thế nhưng một mạc cảnh tượng như vậy cũng không đủ để khiến nhân liếc mắt.

Tháng giêng hoa nở, chỉ một vò bích thủy [nước sông màu xanh biếc] cũng tràn đầy cánh hoa đỏ quỳên, ngay cả trong không khí cũng là một bầu mùi hương thơm mát say lòng người. Con cá trong nước nường theo dòng mà chìm nổi, sớm đã say giữa một vò nước ao. Thật sự là điệu cảnh “Hoa đỏ quỳên nở, cá dụ dàng say”. Mà giữa một mạc tươi đẹp thanh tắc lại luôn điểm thêm một chút thần kỳ.

“Vân Tình, nàng xem, cá trong ao đỏ quỳên đều đã say, hiện tại là thời điểm tốt nhất làm Đỗ Quỳên Túy Ngư...”

“Văn Tình, đến lúc mặt trời lặn xuất hiện hoàng hôn chúng ta cùng đi phóng pháo hoa. Không phải nàng đã nói, pháo hoa ban ngày cũng rất đẹp, thậm chí phong tình sẽ càng sâu sao...”

“Văn Tình, ta đã chuẩn bị rất nhiều bánh đậu xanh. Đợi đêm đến, ta sẽ thắp sáng đèn màu ngoài cửa viện. Màu đỏ diễm lệ, phi thường náo nhiệt. Ta biết nàng đặc biệt vui thích...”

Một mặc thanh y, nghiêng bóng nhìn mặt hồ, thanh niên thì thảo từng lời nói thật ôn nhu. Nếu như nhìn kỹ, là một thân ảnh mảnh khảnh, gió nhẹ lay động thối bay tóc quăn trên bả vai. Khóe miệng dường như vẫn không hề mỉm cười nhưng lại tràn đầy một loại cảm giác tựa như ngày xuân ấm áp, đích thực là một bích nhân [người thanh cao tựa như ngọc bích]. Cho dù là ai cũng không thể đem người trước mắt này liên hệ với một kẻ đã huyết tẩy Liên Văn Trại, san bằng Hủy Nặc Thành, bức vua thoái vị thông địch phản quốc. Thế nhưng bọn họ xác xác thực thực là cùng một người, cùng có một tên: Cố Tích Triều.

Hết thấy những thay đổi này đều bởi vì một vị nữ tử, một vị nữ tử thanh nhã dịu dàng, ngày kinh thành quyết chiến nàng dùng sinh mệnh chính mình đổi lấy một câu hứa hẹn, đổi lấy một con đường sống cho người nàng yêu thương. Đồng thời, cũng dùng tính mạng của mình khóa lại mọi thứ trước mắt người ấy, khóa lại cái tâm không an phận từng khơi dậy tình phong huyết vũ.

Kinh thành, trời xanh mây trắng, phồn hoa nhất, cảnh đẹp nhất, nhưng cũng là nơi nguy hiểm tồn tại tứ phía. Tiền tài quyền thế, vô số người tha thiết ước mơ, người lừa ta gạt, người tranh ta đoạt, thậm chí không tiếc vì nó mà hy sinh hết thảy. Từ xưa quan trường chính là một cái đại nhiễm hương [chảo nhuộm lớn], ra khỏi nước bùn mà không nhiễm bùn, người có thể giữ mình trong sạch thật sự không có mấy.

Nhưng dù là như thế, có nơi vẫn luôn kiên trì “Thiên địa chính nghĩa, tà ma không bị ngăn trở”. Nhưng dù là như thế, có người vẫn luôn kiên trì “Vì nước vì dân, xem trọng hiệp nghĩa”. Chỉ là, khát vọng to lớn, lý tưởng to lớn, nghĩ đến cũng khó tránh khỏi không thể không cảm thấy hổ thẹn.

Thiết Thủ vì giữ trọn lời hứa được đánh đổi bằng sinh mệnh của người kia mà vứt bỏ thân phận bộ khoái, một mặt là vì hắn không thể gánh vác câu nói tà ma không bị ngăn trở kia, một mặt có lẽ cũng vì hoài niệm cái khoái ý ân cừu của người giang hồ. Mà Thích Thiếu Thương hắn, thời điểm vì trách nhiệm mà tiếp nhận Bình Loạn Giác, cũng chính là tiếp nhận một cái khóa khóa chân chính mình, khóa lại cái tâm hào hùng chính nghĩa của hắn. Quan trường trăm vẻ, thân bất do kỷ, năm tháng cùng Liên Văn Trại, nghĩa bạc vân thiên, liền một lần qua đi vĩnh viễn không trở về. Cho dù tay vẫn cầm thanh kiếm Nghịch Thủy Hàn, cho dù vẫn một thân võ công cái thế, hắn, Thích Thiếu Thương, Thích đại bộ đầu cũng không còn có được cái hào khí của ngày xưa, một Cửu Hiên Thần Long khởi binh kháng Liêu danh chấn thiên hạ.

2. Chương 1-2: Sơn Vũ Dục Lai, Phong Mãn Lâu

Phong Mãn Lâu, tòa lâu xuất hiện bất quá cũng chỉ mới một năm, thế nhưng không một tòa lâu nào có thể cạnh tranh, nơi đây chính là đệ nhất tửu lâu của kinh thành. Nó xuất hiện tựa hồ có chút mờ mịt, nhưng từ trước tới nay tửu lâu vốn là nơi tốt nhất, chỉ cần có tiền, mặc kệ là quan to mặt bự hay tiểu dân đường phố, hoàng thân quốc thích hay lưu manh vô lại, hết thảy đều được xem như nhau. Người tới đây chính là để mua cơn say, mua sự thống khoái. Cho nên, cứ như vậy cũng không ai quan tâm đến Phong Mãn Lâu đã như thế nào mà xuất hiện.

Lần đầu tiên tới Phong Mãn Lâu uống rượu, là bị tửu quỷ tử Truy Mệnh một mực lôi kéo đến, còn đưa ra một cái lý do quang minh chính đại đến không thể phản bác. Nói cái gì tửu lâu là nơi long xà hỗn tạp, là nơi nghe ngóng tin tức tốt nhất. Khi đó tuy có chút không tình nguyện, nhưng hiện tại mỗi ngày đều tới chỗ này ngồi một chút thể nhưng đã trở thành thói quen của Thích Thiếu Thương. Nơi này có đủ loại rượu, có loại cực mạnh, cũng có loại vô cùng bình thường. Nhưng thứ thật sự hấp dẫn Thích Thiếu Thương hắn, chính là vì nơi này có một loại rượu, cực kỳ giống Pháo Đả Đẳng, nhưng cũng không phải không có pha nước. Một hơi uống vào liền khiến người ta choáng váng mơ hồ, nhưng lại vô cùng thoải mái. Đương nhiên rượu này không phải tên “Pháo Đả Đẳng”, nó có tên là “Liên Tình”. Một loại rượu cực mạnh như thế nào lại được đặt một cái tên nhu tình như thế? Thích Thiếu Thương suy nghĩ, “Liên Tình” một cái tên thực thanh nhã, tựa như cái tên của rượu Hoa Quế, đương nhiên hắn cũng từng hỏi qua tên rượu là từ đâu

phát sinh. Bất quá, tiểu nhị giống như cũng không hiểu được ý nghĩa sâu xa của cái tên này, chỉ biết nó là do chủ nhân tử điểm này đặt ra. Nói đến chủ nhân của Phong Mãn Lâu, lại tiếp tục là một người mơ hồ. Không chỉ những khách nhân tới đây mỗi ngày chưa từng gặp qua, ngay cả tiểu nhị, chưởng quầy, cũng là chưa bao giờ từng nghe qua hay gặp qua, thậm chí ngay cả người này là nam hay là nữ cũng không ai biết. Thế nhưng, mặc kệ chủ nhân là ai, uống rượu thì chỉ cần có hảo tửu là đủ rồi.

Tới nhiều lần, tự nhiên ở nơi này sẽ bắt đầu thấy quen thuộc, từ từ bắt đầu chú ý tới một ít vị trí đặc biệt khác trong tửu lâu. Tuy rằng so với những tửu lâu bình thường khác, Phong Mãn Lâu thực sự là có vẻ lịch sự tao nhã hơn, mà xuyên qua nội đường, tại nơi ẩn khuất phía sau khúc cong của đường nhỏ quả thực còn có một hoa đình. Bên trong có đủ loại hoa cỏ với nhiều kiểu dáng kỳ dị, có loại cực xinh đẹp, cũng có loại cực hương diễm. Nếu người nguyện ý, thực cũng có thể một mình ở tiểu đình ngàn hoa này mà uống rượu, hoài niệm một phần mặc khách chi tâm [tâm tư của người ở nơi đất khách], tận hưởng một hồi sung sướng thanh thần. Tại đây giữa bách hoa rực rỡ, có gốc cây cùng kỳ hoa, một nơi không làm người khác chú ý, nhưng cũng là nơi một khi đã nhìn thấy thì khó lòng dứt ra. Hoa ở đây là Cổ Vận U Lan, cả đóa hoa một màu thủy sắc [màu xanh biển], có cảm giác nếu như nâng ở trong lòng bàn tay, sẽ tựa như mộng ảo, óng ánh long lanh, càng kỳ lạ chính là hoa này ở trong nước sẽ lớn dần, cùng nước dung hòa làm một thể, nếu như không nhìn kỹ căn bản sẽ không thể phát hiện. Hoa ở đây hương thơm là tuyệt nhất, không nồng đặc giống như hoa hồng, không ngọt膩 giống như hoa quế, cũng không nhạt nhẽo như mai vàng, nó có khi sẽ thoảng đến hương vị u cổ [âm u, cổ xưa], tựa như có tựa như không. Càng kỳ diệu hơn nữa là, một khi đến gần, hòa vào hương khí, mùi hương kia sẽ lượn lờ bên người, thật lâu không tiêu tan.

“Rượu này hương vị vẫn như xưa, có điều phải xem người uống cùng ai”. Cả buổi uống rượu, Thích Thiếu Thương à ừ nói ra một câu như vậy, tâm tư cũng đã bay trở về thời khắc trăng tròn năm ấy. Rượu giống nhau, lời nói giống nhau, khi đó người trong lòng chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ Hồng Lệ, người nghe hẳn nói lời này chính là người tri âm cả đời của hắn. Đêm hôm đó, hương rượu lượn lờ, tiếng đàn lượn lờ, đánh đàn múa kiếm, so đầu tửu lượng, vốn dĩ là thời điểm thống khoái nhất, thế nhưng cũng là bắt đầu của vô tận đau xót cùng cừ hận. Mà hiện tại, rượu uống vào vẫn là hương vị như xưa, người duy nhất hiện lên trong đầu, thế nhưng lại là y... Nghĩ đến, trong lòng cũng không phải là một trận đau lòng, nhưng, là cừ, là hận, hay là một cái gì khác, hẳn, Thích Thiếu Thương là không muốn suy xét đến cùng, hay căn bản không dám suy xét đến cùng??

Lần cuối cùng nhìn thấy Cố Tích Triều, là ở linh đường của Văn Tình. Nhìn người nợ đời dần rời đi, thất hồn lạc phách, dù trong lòng thù hận cực độ, vẫn là để cho y đi, thậm chí còn cản lại một thương của Lão Bát Mục Cừ Bình. Thật sự là vì giúp Thiết Thủ giữ đúng lời hứa, hay chỉ là cái cố giải vây mà hắn tự cấp cho mình để lý giải việc hắn để y đi?

Mấy năm qua, Thích Thiếu Thương chưa từng bước chân đến Tích Tình tiểu cư, chưa bao giờ nhìn thấy Cố Tích Triều, cho dù là lần đó từ linh đường trở về, Cố Tích Triều bị thương nặng sắp chết, Thiết Thủ, Truy Mệnh, Lãnh Huyết, Vô Tình đều đi, hắn cũng không đi. Không phải không muốn đi, mà là không dám đi. Chẳng lẽ thật sự giống như trong lòng mình suy nghĩ, sợ khi gặp mặt sẽ kiểm chế không được cừ hận, sẽ phá hủy lời hứa của Thiết Thủ dành cho Văn Tình, hay là hắn sợ hãi không dám đối mặt với điều gì đó trong lòng chính mình?? Một khi gặp mặt, một khi gặp lại, sẽ giống như mầm xuân tự do sinh trưởng, không thể ngăn cản. Hẳn, Thích Thiếu Thương, không biết, không muốn biết cũng không dám biết. Lúc này, nơi đây, rượu này, đã đủ rồi! Hà năng giải ưu, duy hữu Đỗ Khang*, xem ra rất có lý lẽ. [* : thứ có thể giải tỏa ưu sầu, chỉ có rượu Đỗ Khang]

Tuy rằng Truy Mệnh xem rượu như mạng, nhưng năng lực điều tra ngầm của hắn đích xác không thể khinh thường. Mà nguồn gốc tin tức từ trong miệng hắn đỉnh đỉnh nói ra, đều là thu thập được ở tửu lâu. Thế nhưng, bình thường Thích Thiếu Thương hẳn đến chỉ vì uống rượu, khi uống rượu, hẳn cái gì cũng không nghĩ, cái gì cũng không muốn quan tâm. Những lời ra tiếng vào kia, thêm mắm dặm muối dù cho có chứa đại thiên cơ thì cùng hắn cũng không chút quan hệ. Thế nhưng, hôm nay hắn nghe được một chuyện không thể không quan tâm, bởi vì sự việc có liên quan đến Liên Vân Trại, có liên quan đến một tràng tình phong huyết vũ kia, kích khởi tâm tư mà hắn vốn đã cố cất sâu dưới đáy lòng.

“Thái bình đã yên ổn qua nhiều năm như vậy a.”

“Đúng vậy a, đúng vậy. Nhớ tới vụ án Nghịch Thủy Hàn năm đó, nếu không phải vì có Cửu Hiện Thần Long

Thích Thiếu Thương, Phó Tông Thư làm sao thảm bại đến như vậy. Đáng thương Phó Tông Thư chết rồi, cũng không biết mình bị biến thành người chết thay cho kẻ khác. Ai sẽ ngờ tới, diệt Liên Vân Trại, dẫn dắt chuyện này, vốn dĩ là một người khác ở tại đương triều a.”

“Thật sự, không gạt ta chứ?”

“Đương nhiên là thật, ta gạt người làm cái gì? Lúc trước Phó Tông Thư muốn chính là Nghịch Thủy Hàn, mấu chốt là vì phong mật hàm bên trong nó. Khéo như vậy, Thích Thiếu Thương đúng lúc nhận được thanh kiếm này. Tự có người vui tươi hơn hờ ngồi chờ hấn diệt Liên Vân Trại a.”

“Liên Vân Trại chính là đại công thần kháng Liêu kia?”

“Đại công thần cái gì, dù dân chúng xem nó là công thần, không có nghĩa là các lão già quan lớn ở triều đình cũng sẽ cho là như vậy. Người ngấm lại đi, một hàng rào vững chắc, có thật nhiều hán tử võ công cao cường, người giúp ta kháng Liêu, ta còn sợ người tạo phản sao!”

Thích Thiếu Thương vốn đã uống say đến mơ mơ màng màng, nghe thấy những lời ấy liền lập tức thanh tỉnh, muốn cùng người nói chuyện kia hỏi cho rõ ràng. Thế nhưng nhìn khắp xung quanh, đã không còn thấy một ai.

Không được, hấn nhất định phải biết rõ ràng sự tình, chẳng lẽ trước kia Liên Vân Trại bị hủy, không phải vì bị Nghịch Thủy Hàn liên lụy? Chẳng lẽ huyết cừu của các huynh đệ lúc trước còn có ẩn tình khác?

3. Chương 2: Huyết Vũ Tinh Phong, Âm Hương Phù Động

Lục Phiến Môn, gió êm sóng lặng. Không có án điều tra, Truy Mệnh hiển nhiên vui vẻ thanh nhàn. Đang lúc nghỉ ngơi, bất giác cảm thấy một trận gió hỏa lan tràn đến bên người. Chỉ thấy, Thích Thiếu Thương nộ khí đằng đằng vọt vào phòng Vô Tình. Cái gì đã chọc phải đầu hùm sư? Tóm lại, đầu sư tử này đang kích động, bộ dạng so với chính mình lúc nổi giận còn muốn hơn chứ không hề kém. Không kịp ngấm nghĩ nữa, Truy Mệnh lập tức theo đi vào.

“Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? Liên Vân Trại bị hủy, nhiều huynh đệ bị giết như vậy, lại không đơn giản là vì Nghịch Thủy Hàn liên lụy? Liên Vân Trại chính nghĩa kháng Liêu, thật sự bị xem là mối họa ngầm lớn, không thể không diệt? Người luôn luôn hiểu rõ mọi chuyện, không có khả năng không biết. Rốt cuộc sao lại thế này? Mau nói cho ta biết!”

Rốt cuộc là có chuyện gì, có liên quan gì đến Liên Vân Trại, Thích Thiếu Thương tại sao lại tức giận như vậy, nghe xong câu hỏi kia, Truy Mệnh đứng ở một bên trong lòng cũng tràn ngập nghi vấn, vừa định mở miệng hỏi, chỉ thấy Vô Tình từ từ xoay chuyển luân y, một cái liếc mắt liền chặn lại câu hỏi định thốt ra trong miệng hấn.

“Sự việc cũng đã qua rồi, người cần gì phải như thế...”

“Cái gì đã qua rồi? Ta làm sao có thể để các huynh đệ Liên Vân Trại chết không minh bạch, ngay cả kẻ thù chân chính cũng không biết là ai!! Hôm nay, người nói cho ta biết cũng được, còn nếu vẫn không muốn cho ta biết rõ sự tình năm đó, ta cho dù có phải quật địa ba thước* cũng phải điều tra rõ ràng chân tướng”. [*: đào đất ba thước]

Gặp Thích Thiếu Thương một trận cương quyết, cũng hiểu được hấn nói được thì sẽ làm được, tận lực giấu diếm cũng không có tác dụng gì, Vô Tình điều chỉnh luân y, nói:

“Được rồi, ta sẽ nói cho người biết. Năm đó, Phó Tông Thư thông Liêu phản quốc, mưu đồ soán vị. Liên Vân Trại lại giống như một lá chắn ngăn cản Liêu binh, hiển nhiên đối với Phó Tông Thư là không thể không diệt trừ. Hơn nữa, trong triều đình sớm đã có những đại thần cho rằng Liên Vân Trại thanh danh tại ngoại, được lòng dân chúng, nếu như mưu phản, sẽ càng không thể cứu vãn. Là một mối họa ngầm không thể không trừ bỏ. Nếu Phó Tông Thư đồng ý dẫn đầu, bọn họ liền lập tức đồng thuận theo... Đương nhiên về mặt binh lực và trang bị vũ khí được hỗ trợ không ít. Bằng không, Phó Tông Thư cho dù là quyền khuyh triều đình, cũng rất khó triệu tập một lúc nhiều như vậy quan binh đi công kích Liên Vân Trại.”

“Ai? Gồm có những ai? Những người đó?” Thích Thiều Thương cảm thấy một trận sét đánh. Rõ ràng là khởi binh kháng Liêu, rõ ràng là vì bảo vệ non sông Tống Triều. Thế nhưng lại bởi vì kẻ phía trên sợ kẻ phía dưới lập công cao, mà phải chìm ngập trong tai ương.

“Haiz!” Hiện tại, Vô Tình cảm thấy bản thân ngoài việc thở dài, thì không biết phải làm cái gì để trấn an tên đầu sư tử đang nổi giận này, sự việc đã vô pháp giấu diếm, cũng chỉ còn cách nói thẳng ra, “Có năng lực điều động quan binh lớn như thế, trong triều lại có được mấy người?”

“Ý người muốn nói là hữu Thừa Tướng Tả Lãnh Chi? Đường triều quyền thần, Phó Tông Thư không còn, kẻ có thể quyền khuynh triều đình chính là lão. Thế nhưng, Tả lão nhi chính là nhất giới văn thần [người đứng đầu bên quan văn], tại sao có thể điều động binh quyền?”

“Một khi đã là trọng thần, chỉ cần nói một tiếng, tất yếu sẽ có người làm. Điều này chẳng lẽ người không rõ sao?”

“Nói như vậy, thủ quan Đại tướng quân Lý Đồng, thống lĩnh cấm quân Lê Thiểu Hàn cũng theo phe bọn họ?” Thích Thiều Thương thấy Vô Tình không đáp, liền hiểu đó là ngầm thừa nhận, lập tức một phen cầm lấy Nghịch Thủy Hàn, quay người muốn rời đi.

“Người định đi đâu?” Vô Tình tuy là hỏi, nhưng ngữ khí rõ ràng đã biết đáp án.

“Tính toán sổ sách với bọn chúng!”

“Không nên xúc động, Tả đại nhân lúc đó tuy là có chút không công bằng, nhưng đại nhân đích thực là một trung thần vì nước vì dân, tiêu diệt Phó Tông Thư, ổn định quốc gia. Tả đại nhân cũng là đại sự không thể không làm. Huống hồ, bình tĩnh mà xem xét lại, đại nhân suy tính sự việc, cũng không phải không có căn cứ. Liên Vân Trại lúc trước, nếu không phải vì được Cửu Hiện Thần Long Thích Thiều Thương người thống nhất, cùng lắm cũng chỉ là một nhóm thổ phỉ nho nhỏ, làm sao có chuyện kháng Liêu vệ quốc?”

“Hừ, Liên Vân Trại trên dưới một lòng, kháng Liêu vệ quốc, làm gì có tâm tư mưu phản? Nói đến chẳng qua cũng là vì rơi vào cái sự kẻ phía trên sợ kẻ phía dưới lập công cao mà thôi. Hôm nay, ta nhất định phải tìm lão hủ cho ra lẽ!”

“Không nên xúc động, đừng quên thân phận Thần Long bộ đầu của ngươi! Vương pháp quốc gia, trọng thần triều đình, không phải người nói động là có thể động. Huống chi việc này còn liên lụy đến rất nhiều...”

“Hóa ra một thân quan phục nho nhỏ này chỉ dùng để trói buộc ta a. Chê cười, chẳng lẽ một cái danh hào bộ đầu nho nhỏ, lại có thể kiềm hãm lòng ta? Thiết Thủ còn không cần, ta sẽ quyền luyện sao. Trả lại cho ngươi!” Nói xong, Thích Thiều Thương một phen cưỡi xuống quan phục trên người, ném trả cho Vô Tình, cũng không quay đầu lại lập tức rời khỏi Lục Phiến Môn.

“Kỳ thực, ta làm sao không biết bộ quan phục nho nhỏ này như thế nào có thể vây khốn ngươi, long làm sao có thể ở lâu nơi nước cạn. Chính là chuyến đi này của ngươi, an bình của kinh thành sợ là phải chấm dứt rồi.” Vô Tình bất đắc dĩ lắc đầu, mặc cho Thích Thiều Thương ly khai.

Ban đêm.

Cho dù ban ngày có bao nhiêu phen hoa, một khi tấm màn đen che phủ, thì dù là kinh thành cũng không thấy được một bóng người, bên tai truyền đến âm thanh tiếng gõ mõ cầm canh. Trăng tối gió cao, ẩn dưới sự yên lặng là muôn vàn sóng lớn. Bỗng nhiên một tiếng kêu thê lương thấm thiết vang lên, đánh vỡ toàn bộ màn đêm yên tĩnh, chỉ thấy phủ Tướng Quốc lập tức trở nên rối loạn, thư phòng vốn là một mảnh sáng sủa, hiện tại lại không có nửa điểm đèn dầu. Ấm đậm dưới ánh trăng, chỉ thấy một người ngồi ngay ngắn trước bàn, trên bàn là những tấu chương sẽ được dùng trong buổi lâm triều ngày mai. Người này không ai khác, chính là quyền thần đương triều, Tả Lãnh Chi, thế nhưng hiện tại ngồi ngay ngắn ở trước bàn đã là một khối thi thể không còn hô hấp.

Đương triều Thừa Tướng bị giết, Lục Phiến Môn hiển nhiên không thể làm ngơ, không cần nhiều thời gian, Truy Mệnh và Lãnh Huyết đã tới hiện trường.

Tả gia lúc này gần như đã loạn đến không thể kiểm soát, cũng khó trách, phủ Tướng Quốc không còn Tả Lãnh Chi, đồng nghĩa với việc mất đi chỗ dựa vững chắc, Tả gia mỗi người đều cảm thấy bất an. Người ra nghênh đón chính là Tả Lăng Thị, phu nhân của Tả Lãnh Chi. Dù sao cũng là người quản lý mọi việc trong nhà, Tả Lăng Thị cũng không thể biểu hiện ra vẻ kinh hoảng thất thố, thế nhưng thân thể bởi vì kích động cùng sợ hãi mà không tự chủ được run nhè nhẹ, “Lão gia nhà ta, luôn luôn vì nước vì dân, không biết là người nào hạ độc thủ như vậy? Thần bộ đại nhân, các người nhất định phải giúp lão gia nhà ta giải oan.”

“Phu nhân yên tâm, chúng ta sẽ không để hung thủ nhờn nhơ ngoài vòng pháp luật.” Lãnh Huyết một bên trả lời, một bên đem ánh mắt nhìn về phía Truy Mệnh đang cúi đầu xem xét thi thể. Lúc này Truy Mệnh không còn vẻ mặt vui đùa như thường ngày, sắc mặt ngưng trọng, không nói được một lời. Cần thận kiểm tra thực hư, Lãnh Huyết cũng nhíu chặt mày đứng dậy. Bởi vì vô luận là hình dạng miệng vết thương hay thân phận người chết đều khiến cho bọn họ không thể không liên tưởng đến một người.

“Người thấy thế nào?” Vừa ly khai phủ Tướng Quốc, Lãnh Huyết liền mở miệng hỏi.

“Còn có thể thế nào!” Truy Mệnh tức giận đáp lời, tâm tình hẩn hiện tại vô cùng tệ, thật sự rất tệ. Hẳn thực không muốn hoài nghi người kia, từ mấy năm nay, bọn họ cùng nhau phá án, cùng là huynh đệ vào sinh ra tử, thế nhưng sự thật trước mắt, lại khiến hẩn không thể không hoài nghi.

“Người hoài nghi hẩn?”

“Chẳng lẽ người không có sao? Người xem xem miệng vết thương kia. Sâu đạt một tấc, một đao trí mạng, mặt ngoài vết thương lại chảy rất ít máu, hung khí tất nhiên sắc bén vô cùng, thử hỏi trong thiên hạ, còn có cái gì sắc bén hơn Nghịch Thủy Hàn?”

“Thần binh lợi khí trong thiên hạ cũng không phải chỉ có một mình Nghịch Thủy Hàn...”

“Người nghĩ rằng ta muốn hoài nghi hẩn sao? Chính là, ngay sau khi xảy ra chuyện ngày hôm qua, Tả Lãnh Chi liền bị giết, chẳng lẽ không kỳ quái sao?” Một đoạn mờ mịt. Nếu có Nhị sư huynh ở đây tình huống nhất định sẽ tốt hơn rất nhiều, Truy Mệnh nhớ tới Thiết Thủ, hẩn sẽ không bị tình hình làm cho xúc động như mình, so với mình luôn cẩn thận trầm ổn hơn, có hẩn ở đây sẽ phát hiện được nhiều manh mối hơn.

“Thật sự kỳ quái, hơn nữa thời điểm lại quá mức trùng hợp, cũng có khả năng là một âm mưu giá họa. Tóm lại, trước hết trở về Lục Phiến Môn tìm Đại sư huynh thương lượng một chút đi.” Không phát hiện thần tình của Truy Mệnh, Lãnh Huyết đề nghị.

“Ân.”

Huyết án phủ Tướng Quốc như đá rơi xuống nước, kích khởi tầng tầng gợn sóng, nhưng có ai biết được tất cả cũng chỉ là màn dạo đầu của một khúc tình phong huyết vũ mà thôi.

Thủ quan Đại tướng quân Lý Đồng là mãnh tướng đồng quân ở sơn hải quan, cũng là môn sinh của Tả Lãnh Chi. Nhiều năm chinh chiến đã tạo nên cho hẩn sự nhạy bén, đồn rằng hẩn có một đôi tai thỏ có thể nghe được âm thanh cách hơn trăm mét, một đôi mắt ưng có thể xem được động tĩnh cách hơn trăm mét. Lần này quay về kinh, chính là vì án mạng của ân sư.

Từ biên quan đến kinh thành, ba trăm dặm, Lý Đồng kỳ mã không ngừng nghỉ, khi đến nơi là lúc bóng đêm vừa che khuất hoàng hôn, người cũng đã đến rừng trúc bên ngoài kinh thành.

Lãnh Tương Lâm là bởi một rừng ngập tràn trúc Tương Phi(1) mà thành danh, bất quá dân gian gọi nó là Lãnh Tương Lâm còn có một nguyên nhân khác. Không biết là vì trúc vốn có tính hàn hay vì lợi thế về đất đai, trong Lãnh Tương Lâm chưa bao giờ có qua một tia nhiệt khí. Chẳng sợ cái nắng của mùa hạ chiếu thẳng vào đầu, trong rừng trúc vẫn như cũ sắc sỡ trúc ảnh, gió lạnh hiu hiu.

Nhưng, Lãnh Tương Lâm hôm nay so với trước kia lại bất đồng. Không có gió lạnh như ngày thường, lại ảm ảm lộ ra hàn khí, một cỗ hàn khí lạnh đến thấu xương. Đột nhiên, con ngựa ngừng lại, một đạo thanh ảnh, thoáng một cái lướt qua. Tập trung nhìn vào, cách hơn mười bước, bên dưới trúc ảnh sắc sỡ, một người phiêu phiêu mà đứng. Lý Đồng một bên trầm nghĩ, bản thân một đường vội vã nên đã không chú ý tới sự xuất hiện của người nọ, quả là sơ suất, đồng thời không khỏi cảnh giác, có thể lặng yên không chút tiếng

động lướt qua bên cạnh mình, kinh công người này nhất định là vô cùng tốt. Nhưng làm cho Lý Đồng kinh sợ hơn chính là, hảo mã của mình, đã sát cánh cùng mình lập được bao chiến công, có thể ngày đi ngàn dặm, dạ hành ngàn dặm, thế nhưng lúc này lại chỉ cúi đầu hí vang, một bước cũng không chịu đi tiếp.

“Vị bằng hữu kia, có gì phải làm sao?” Thấy đối phương không có phản ứng, “Lý mỗ đang có chuyện quan trọng, hy vọng bằng hữu để cho ta đi thuận lợi, tự nhiên sau này sẽ còn gặp lại!”

Một trận gió mát thổi đến thổi tán đi đám mây đang che khuất ánh trăng, vầng trăng cô độc, treo cao giữa không trung. Trăng lạnh như nước, trong trẻo nhưng lạnh lùng tán ra bốn phía. Lý Đồng lúc này mới có thể thấy rõ ràng đối phương. Dưới ánh trăng, y phục thanh sắc, râu dài búi tóc, ống tay áo phát phơ, một mái tóc quấn theo gió nhẹ nhàng phiêu đảng. Trăng thanh, trúc ảnh, bích [xanh] nhân, bất luận là cái gì vào lúc này đều tựa như một bức họa tuyệt mỹ, thế nhưng trong đôi mắt ngọc bích dập dờn kia chỉ bao hàm có vô tận sâu bi hòa cùng sát khí lạnh lẽo.

“Ta cũng không cùng người chết, sau này sẽ gặp lại!” Thanh âm tràn ngập lãnh khí phiêu tán truyền ra, không vang vọng nhưng lại tựa như mĩa mai mà đánh vào lòng người. Tức thì, Lý Đồng liền ra tay, Nhất Phi Trùng Thiên, từ trên cao giáng xuống, kiếm thế tựa như cầu vòng, là sát chiêu tuyệt đối không chừa cho đối phương con đường sống, một chiêu đã đánh ra, nhanh như chim nhận, tránh cũng không thể tránh.

Thế nhưng, thân ảnh thanh sắc xinh đẹp kia so với hắn còn nhanh hơn, càng nhanh đến đáng sợ. Một chiêu đánh tới, thần hồn nát thần tính [sợ bóng sợ gió], Lý Đồng chỉ kịp nghe được thanh âm quỷ thần dạ khóc, từng mảnh máu tươi sớm đã bắn ra tràn ngập.

“Thần... Khóc... Tiểu... Phủ...”

Thần Khóc Tiểu Phủ, đoạt thiên, giết vật, nghịch thiên chuyển địa, quỷ thần dạ khóc.

“Thì ra là ngươi, thì ra ngươi vẫn chưa chết...” Hấp hối từng hơi, Lý Đồng rốt cục nhận ra người trước mắt.

“Đúng vậy, ta vẫn chưa chết... Nhưng đêm nay, ngươi phải chết...”

“Vì cái gì?”

“Bởi vì Văn Tình, ngươi phải chết!”

Mây đen theo gió mà động, lại một lần nữa che đi mặt trăng. Đợi đến lúc mây trôi trắng hiện, trong Lãnh Tương Lâm đã không còn thấy một bóng người.

Chỉ có gió nhẹ từng trận, rừng trúc xì xào lay động, máu tươi nhuộm diệp [lá], sặc sỡ một mảnh Tương Phi.

Mệnh quan triều đình ly kỳ bị giết, hung thủ lại vô tin tức. Hai vụ án mạng, người bị hại đều là người có quyền cao chức trọng, lập tức liền khiến dư luận kinh thành xôn xao, lòng người hoảng sợ.

Đến tửu điểm, một hơi cạn sạch chén rượu, tuy nói không bằng Pháo Đả Đẳng, nhưng cũng thiêu đốt vô cùng, thế như cũng là không đốt được một phen tức giận trong lòng Thích Thiếu Thương. Hai vụ án mạng này, sớm không phát sinh, trễ không phát sinh, lại cố tình phát sinh ngay lúc này, người sáng suốt vừa nghĩ liền sẽ đem hai vụ án mạng này cùng hẩn quy về cùng một chỗ.

Nghĩ đến buổi sáng hôm nay, ở Phong Mãn Lâu, Truy Mệnh không nói hai lời liền bắt người. Mặc cho hẩn uống phí vô mồm giải thích, Truy Mệnh vẫn là một lời, trở về Lục Phiến Môn gặp Đại sư huynh nói sau.

Nguyên bản dựa theo tính nết của hẩn, thanh giả tự thanh [người trong sạch tự nhiên sẽ trong sạch], vốn không nghĩ trả lời, tra án đều là do Lục Phiến Môn xử lý, hơn nữa bọn họ cũng toàn tâm toàn ý điều tra rõ chân tướng, nhưng đợi các người điều tra rõ chân tướng thì thiên hạ đã biết hết cả rồi. Chính là ai kêu hẩn là đại hiệp chứ? Hẩn làm sao có thể ngồi yên làm ngơ. Huống chi Lục Phiến Môn đều là huynh đệ của hẩn, dù thế nào cũng không thể làm cho huynh đệ của hẩn hiểu lầm. Tóm lại một câu, không thể không điều tra. Muốn tra án, đương nhiên đầu tiên phải bắt đầu từ hiện trường vụ án.

Đã vứt bỏ thân phận bộ khoái, đương nhiên không thể cứ nghênh ngang tiêu sái mà đi vào phủ Tướng Quốc. Tuy rằng không có người trụ chống, phủ Tướng Quốc dựa vào quyền thế từng ngày tích lũy, vẫn là canh gác

rất nghiêm ngặt, bất quá cho dù gác cổng có sâm nghiêm đến cỡ nào cũng làm sao ngăn cản được thần lòng tung hoành ngang dọc?

Như đi vào chỗ không người, chỉ vài cái qua lại, Thích Thiểu Thương đã tới được thư phòng nơi xảy ra vụ án. Vì tuân theo dặn dò từ Lục Phiến Môn, cho nên hiện trường được bảo trì rất tốt. Thế nhưng, sau một phen xem xét ngoại trừ biết sát thủ là một cao thủ, ra vào phủ Tướng Quốc như chỗ không người, lúc giết người là một đạo trí mạng... cộng thêm một chút manh mối bên ngoài, căn bản là không thu thập được thêm chiến tích gì. Bất quá, việc này cũng đã sớm nằm trong dự kiến của Thích Thiểu Thương, nếu sau khi Lục Phiến Môn kiểm tra qua, ở đây vẫn còn sót lại manh mối lớn nào, như vậy cái danh của Lục Phiến Môn không phải là hữu danh vô thực sao.

Vì bảo hộ hiện trường, thư phòng không hề bị tẩy rửa, đầy phòng nồng nặc mùi huyết tinh, áp chế hô hấp con người, làm cho người ta không thở nổi. Cho dù có kinh nghiệm nơi chiến trường, từ dưới vũng máu mà tìm đường sống như Thích Thiểu Thương cũng không khỏi hơi hơi nhú mảy.

Loại huyết tinh này thậm chí như muốn dung nhập cùng ánh trăng, vừa trong trẻo lạnh lùng vừa vắng lặng thê lương lan tỏa khắp không gian phòng.

Tuy là nồng đặc, thế nhưng đầu đó vẫn phảng phất một tia u cổ, lan tỏa chung quanh mà giằng co. Tuy là thần nhiên, nhưng lại giống như đất bằng nổi sóng, phá tan mùi huyết tinh dày đặc. Lãnh Huyết, Truy Mệnh có lẽ chưa từng chú ý, thế nhưng hẳn, Thích Thiểu Thương sẽ không quên. Mùi vị này, đúng là Cổ Vận U Lan có một không hai, mà Cổ Vận U Lan đúng là có một không hai tại Phong Mãn Lâu.

Chẳng lẽ hết thảy những chuyện này đều có liên quan đến Phong Mãn Lâu?

...

Thời điểm Thích Thiểu Thương kiểm tra hiện trường, Lục Phiến Môn đương nhiên cũng không nhàn rỗi.

“Đại sư huynh, chẳng lẽ thật sự do Thích Thiểu Thương làm?”

“Không phải hẳn làm?” Ngữ khí Vô Tình nói là khẳng định, không bằng nói là tự hỏi chính mình.

“Thật sự? Thật sự?” Nói thật, trong lòng Truy Mệnh luôn luôn mong chờ Vô Tình sẽ nói ra một đáp án như thế, đối với vị đồng sự này, tuy nói là chán ghét hẳn hay lắm nhảm (bánh bao hay lắm nhảm lắm sao?! =.=), cùng cái gì đại hiệp khí khái, thế nhưng tận sâu trong lòng hiểu rõ, Cửu Hiện Thần Long nhất định không phải người sẽ tùy ý lạm sát kẻ vô tội như vậy, “Vậy tại sao muốn đề bắt hẳn?”

“Bởi vì người dĩ nhiên không phải do hẳn giết, nhưng lại cùng hẳn có liên quan!” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm quen thuộc, Truy Mệnh trong lòng khẽ động. Quay đầu lại, quả nhiên là hẳn, nhị sư huynh, Thiết Thủ.

“Sở kiến anh hùng, nói xem cái nhìn của ngươi.” Vô Tình tiếp nhận trọng tâm câu chuyện.

“Người này giết người lưu lại vết thương giống như là bị Nghịch Thủy Hàn sắc bén gây ra, tiếp theo là khơi dậy mâu thuẫn, rõ ràng là muốn dẫn dắt chúng ta hoài nghi Thích Thiểu Thương.”

“Vậy ắt theo ý tứ của ngươi, chúng ta phải làm như thế nào cho tốt?”

“Cứ làm theo những gì huynh muốn a.”

“A, tốt, tiếp tục đuổi bắt Thích Thiểu Thương!”

“Nếu hung thủ muốn chúng ta hoài nghi Thích Thiểu Thương, như vậy chúng ta liền tương kế tựu kế, xem hẳn rốt cục là muốn làm gì...” Nhìn Truy Mệnh bộ dáng giống như lọt vào trong sương mù, Thiết Thủ vẫn là giải thích một chút cho hẳn hiểu.

“Như vậy a, quả nhiên là ý kiến hay.”

“Bất quá, điều đầu tiên chúng ta phải lo lắng chính là...”

“Lê Thiểu Hàn!”

“Không sai! Nếu là vì cừu hận với Liên Vân Trại, như vậy mục tiêu kế tiếp nhất định là thống lĩnh cấm quân Lê Thiếu Hàn!”

“Chúng ta đây còn chờ cái gì, chậm trễ, người sẽ mất mạng, như vậy sẽ không còn kịp.” Giống như tên của mình, hấp tấp, chỉ chớp mắt, Truy Mệnh đã hướng phủ Tướng Quân mà chạy đi.

“Người đã trở về, hẳn lại có nhiệt tình rồi.” Vô Tình nói một câu, khiến thân hình Thiết Thủ dừng một chút.

“Chúng ta là huynh đệ cùng sinh cùng tử!”

“Phải, ta biết! Là cùng sinh cùng tử!”

Nếu Lục Phiến Môn nghĩ tới, thì Thích Thiếu Thương đương nhiên cũng nghĩ tới.

Vì thế, hai phía đều cùng hướng một chỗ mà đến. Thế nhưng, bọn họ vẫn là đến chậm!

Khi Thích Thiếu Thương đuổi tới, Lê Thiếu Hàn sớm đã đi đời nhà ma, vẫn như trước một đao trí mạng, vẫn như trước không lưu lại một chút dấu vết nào.

(1) Trúc Tương Phi (Trúc đốm): tương truyền rằng khi Vua Thuần đi tuần ở Thương Ngô thì băng hà, hai ái phi của Vua Thuần vì thương nhớ chồng mà than khóc ở khoảng giữa Trường Giang và Tương Giang nước mắt vẩy lên cây trúc, từ đó da trúc có đốm nên được gọi là trúc đốm – hay Trúc Tương Phi.

4. Chương 3: Minh Nguyệt Thiên Lý Cổ Nhân Hi

“Thích Thiếu Thương, người tốt hơn là thúc thủ chịu trời đi.”

“Cái gì thúc thủ chịu trời, người cũng không phải ta giết.”

“Người lấy cái gì chứng minh người không phải do người giết? Một đao trí mạng, miệng vết thương tinh tế, lại rất sâu, rõ ràng chính là vết thương do Nghịch Thủy Hàn lưu lại. Hiện tại, người lại có mặt tại hiện trường, người không phải do người giết thì có thể do ai giết? Huống chi, người chính là người có động cơ lớn nhất, vì huynh đệ Liên Vân Trại mà báo thù, không phải sao? Tóm lại, hôm nay nhất định phải bắt người về Lục Phiến Môn!” Nếu đã là Đại sư huynh cùng Nhị sư huynh phân phó, như vậy thì không cần ngại ác mồm ác miệng gì nữa, Truy Mệnh quyết định phải mang cho bằng được Thích Thiếu Thương quay về Lục Phiến Môn.

Thế nhưng, Thích Thiếu Thương cũng không phải đèn dầu chỉ biết đứng một chỗ, làm gì có chuyện ngoan ngoãn chờ người đến bắt. Liên Vân Trại có ba điều luôn đáng tự hào, kiếm của Thích Thiếu Thương, đầu óc của Nguyên Minh Chính và khinh công của Câu Thanh Phong. Kiếm đã nhanh, người hiển nhiên càng nhanh hơn. Nhanh như chớp, Thích Thiếu Thương đã từ giữa nội đường nhảy ra đến tận ngoài sân, mắt thấy chỉ còn cách cửa chính mười bước chân. Truy Mệnh làm sao có thể buông tha, lập tức vận khởi khinh công đuổi theo.

Thích Thiếu Thương Cửu Hiện Thần Long hiển nhiên danh bất hư truyền, Thôi tam gia đôi chân truy phong cũng không phải hư danh. Một màn người truy ta đuổi, mấy vị tiểu bộ khoái đứng ở phía sau đã sớm không còn nhìn thấy thân ảnh bọn họ.

Tuy đang vào ban đêm, nhưng là thời điểm trăng sáng sao thưa. Nương theo ánh trăng, cộng thêm đôi chân tuyệt đỉnh của mình, mắt thấy đuổi kịp Thích Thiếu Thương đã là chuyện dễ như trở bàn tay, Truy Mệnh xuất chiêu, thẳng thủ áp sát, gần như bắt được. Nhưng Cửu Hiện Thần Long lại đâu phải hạng người hời hợt, võ kiếm Nghịch Thủy Hàn cất ngang, linh hoạt chặn lại chiêu thức của Truy Mệnh. Thu ngược tay trở về, thuận thế nhảy qua một bên, đôi chân truy phong kia lại lập tức áp sát đến. Thích Thiếu Thương mượn lực mặt đất nhảy lên, tức khắc nhảy ra xa hơn hai thước. Vốn không muốn ham chiến, nương theo khoảng cách, quay người lại liền ẩn náu vào bên trong phố xá.

Thời điểm đầu tháng Tám, chính là hội chùa được tổ chức. Một khi đã hòa vào đường phố, biển người mờ mịt làm sao còn có thể nhìn thấy được bóng người mặc cho Truy Mệnh có một đôi thần chân đi nữa thì cũng là anh hùng không đất dụng võ.

Vừa vào phố xá, Thích Thiều Thương liền lẫn vào trong đám người, nương theo dòng người mà di chuyển, chỉ chốc lát sau đã biến mất vô tung vô ảnh. Truy Mệnh nhìn quanh bốn phía, đâu đâu cũng là đám đông rộn ràng nhốn nháo, vô pháp mà tìm được Thích Thiều Thương, biết đã để hắn chạy thoát, dù có xuống đường phố tìm kiếm cũng chỉ phí công mà thôi, đành phải bỏ cuộc.

Mà lúc này Thích Thiều Thương đã đi tới một đoạn phố xá yên tĩnh, thấy đã thoát khỏi Truy Mệnh, liền thẳng tiến đến Phong Mãn Lâu. Mùi hương, án mạng, trực giác nói cho hắn biết, Phong Mãn Lâu sẽ là nơi cho hắn đáp án mà hắn mong muốn.

Cùng những tử lâu khác không giống nhau, Phong Mãn Lâu vừa vào đêm thì đã đóng cửa. Bình thường khó tránh khỏi làm người đến mất hứng, nhưng tình cảnh hiện tại thì lại rất thuận tiện cho Thích Thiều Thương. Thừa lúc trời tối, Thích Thiều Thương trèo tường mà vào. Thế nhưng, hắn còn chưa tiếp cận đến bên tường, chỉ nha một tiếng, cửa đã mở ra. Đi ra chính là một lão nhân gầy gò, không phải ai khác, đúng là chủ cửa của Phong Mãn Lâu.

Nếu là bình thường, chủ cửa đêm khuya xuất môn thật sự là kỳ quái, Thích Thiều Thương ngày thường tuy không nhàn rỗi để đi lo việc này, nhưng hôm nay thì khác, ở Phong Mãn Lâu có nhiều điểm rất đáng ngờ, rất nhiều nghi hoặc chờ hắn làm sáng tỏ. Hướng chi, vị chủ cửa này trên người tràn ngập điểm đáng ngờ. Dáng đi nhả nhẹn so với bộ dạng tập tễnh của một vị chủ cửa hoàn toàn bất đồng, giống như một người rất linh hoạt, không hề phù hợp với một lão nhân đã ngoài năm mươi, nhìn bước chân kia càng giống như của một tiểu nhị trẻ tuổi. Không hề do dự, cũng không kịp để do dự, Thích Thiều Thương liền âm thầm đuổi theo.

Dọc theo phố xá, ra khỏi thành, qua Lãnh Tương Lâm, hướng sâu bên trong rừng mà tiếp cận, cảm giác vui sướng vì sắp được biết rõ chân tướng đã không còn, ngược lại cước bộ Thích Thiều Thương càng ngày càng nặng nề, bởi vì con đường này hắn rất quen thuộc. Tuy rằng, hắn chưa một lần đi qua, nhưng hắn biết rõ con đường này sẽ dẫn đến đâu, ở cuối đường là người nào.

Càng chạy, hắn lại càng sợ, hắn không biết mình hiện tại là sợ cái gì, chỉ biết là cảm thấy rất sợ hãi... Đã vào tiết trời mùa xuân ấm áp, cho dù là buổi tối, một cơn gió nhẹ cũng mang theo xuân ý dịu dàng, thế nhưng hắn lại cảm thấy rét lạnh, rét lạnh đến tận xương... Bởi vì tâm hắn lạnh, trong lòng càng lúc càng trầm xuống, hắn sắp gặp cái gì... Sắp nhìn thấy ai...

Rốt cục, lão chủ cửa đi đến trước một căn tiểu ốc thì ngừng lại, nhẹ gõ cửa. Cùng lúc cửa được mở, tim Thích Thiều Thương cơ hồ cũng muốn ngừng đập, hắn cầu nguyện, hắn chờ đợi...

Mây đen che lấp mặt trời, bỗng nhiên tản ra, nhưng chỉ trong chớp mắt, lại ngăn cản tầm mắt, người ngoài cửa nhoáng một cái đã đi vào, cửa lại đóng, Thích Thiều Thương nhìn đến, cũng chỉ thấy được một mặt màu sắc, là mặt màu sắc hắn không thể quen thuộc hơn, thanh, lãnh ngạo mà còn tuyệt điểm.

Cổ... Tích... Triều... Một cái tên từ dưới đáy lòng bật khởi, đó là cái tên hắn luôn cố quên đi, đó là cái tên từng kích khởi sóng to gió lớn, cũng là cái tên lưu lại dấu vết thật sâu trong lòng hắn.

Cổ Tích Triều a Cổ Tích Triều, chẳng lẽ ngươi không điên? Chẳng lẽ ở linh đường bị thương đến đứt ruột kia chỉ là mưu kế của ngươi? Chẳng lẽ ở lại tiểu cư tưởng nhớ vong thê chỉ là biểu hiện giả dối? Chẳng lẽ ngươi trăm phương ngàn kế, thực chất vẫn chưa từng từ bỏ khát cầu của ngươi? Chẳng lẽ hiện giờ ngươi vẫn đầy tay huyết tinh! Chẳng lẽ ngươi thật sự không biết hối cải!

Thích Thiều Thương chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển, rất lạnh, rất đau, là tâm lãnh, là đau lòng.

Nhưng mặt thanh sắc kia đã lưu lại trong tâm hắn nỗi khiếp sợ quá mức to lớn, lớn đến mức những thân ảnh thanh sắc rơi vào mắt hắn so với người kia đều nhỏ bé. Hoặc có thể là trong lòng hắn, màu xanh như vậy chỉ phù hợp với một người, cũng chỉ có người này mới xứng đáng mặc nó.

“Văn Tình, có khách sao?” Một tiếng hỏi từ phòng trong truyền tới.

“Không phải, là chương quây của Phong Mãn Lâu đến.” Lên tiếng trả lời là một cô gái có y phục thanh sắc, lần đầu nhìn thấy nàng sẽ hấp dẫn toàn bộ lực chú ý, môi đỏ thắm, như nước mùa thu, tựa như tiên nữ hạ phàm. Bất luận kẻ nào nhìn thấy nàng đều sẽ rơi vào khuynh đảo, rơi vào khiếp sợ, không chỉ bởi vì vẻ đẹp của nàng, mà là bởi vì nàng cực kỳ giống một người, nhi nữ của Phó Tông Thư, Phó Văn Tình. Thế nhưng, vị nữ tử dịu dàng thanh nhã kia sớm đã ở cuộc quyết chiến tại kinh thành tự vẫn, hóa thành một lời hứa để cả đời bảo hộ người nàng yêu thương, hóa thành một cái khóa, khóa lại một mảnh tinh phong huyết vũ. Người kia đã qua đời, chuyện cũ khó quên, hiện tại người trước mắt lại là người phương nào? Người này bất luận là cử chỉ, ngữ khí, hay thần thái đều giống một người, chỉ là thiếu đi một phần quý khí cùng bi thương, lại hơn một phần quyền rũ cùng xinh đẹp, trong ánh mắt lại mang theo một tia âm lãnh, một tia lệ khí.

“Chương quây đêm khuya đến đây, chẳng lẽ Phong Mãn Lâu đã xảy ra vấn đề gì sao?” Kèm theo lời nói, một người từ trong ốc đi ra, thanh sam phiêu dật, nhã nhặn như thần tiên, tựa như không dính nửa điểm tục trần, trên môi mang theo ý cười tựa như gió đầu xuân quét vào mặt, tươi mát vô ưu, nhu tình nhộn nhào. Toàn thân không thấy một tia ngông cuồng, nửa điểm kiêu ngạo, ai sẽ nghĩ tới người này lại chính là Cố Tích Triều năm xưa huyết tẩy Liên Vân Trại, san bằng Hủy Nặc Thành, đẩy lên đây trời tinh phong huyết vũ, thế nhưng bọn họ lại xác xác thực thực là cùng một người, đều kinh tài tuyệt diễm, khuynh quốc khuynh thành.

Cho nên, đối mặt y, cho dù chỉ là một câu hỏi đơn giản, lão chương quây cũng không dám một chút chậm trễ, nhanh chóng trả lời, “Không có chuyện gì khẩn cấp, chính là trước mắt ta mang đến sổ sách tháng này, cùng Cố lão bản báo cáo một chút.”

“Phong Mãn Lâu kinh doanh chỉ mới một năm, đã vươn đến vị trí số một kinh thành, đối với lão chương quây chúng ta đương nhiên tin tưởng, sổ sách trước mắt cứ để lại đi. Bất quá lúc trước đã nói rõ việc đối ngoại của Phong Mãn Lâu sẽ giao cho người toàn quyền xử lý, người cũng chưa từng phá giới mang chuyện đến cửa Tích Tình tiểu cư. Hôm nay đêm khuya lại đến đây, hẳn là vô sự bất đắc tam bảo điện đi [đại khái là không có chuyện sẽ không đến].” Lời nói vẫn mềm nhẹ, nhưng ngữ khí chính là nghi ngờ chất vấn.

“Cái này...” Lão chương quây nhất thời nghẹn lời, không biết phải trả lời như thế nào. Thân là chương quây tửu diễm, đã gặp qua vô số người, lão biết rõ người trước mắt này, tuy nhìn nhu tình như nước, tâm tư một mảnh trong sáng, nhưng tuyệt đối một lời nói dối cũng không thể qua được y.

“Tích Triều, chàng từng nói Phong Mãn Lâu kinh doanh chỉ mới một năm, lão chương quây cùng chàng vẫn là chưa gặp mặt, hiện giờ vừa thấy, khoe thành tích một chút cũng là chuyện thường tình a.” ‘Văn Tình’ thấy lão chương quây khó xử, vội đến hòa giải.

Không lên tiếng, nhưng ánh mắt sắc bén mới vừa rồi đã hầu như tiêu tán, nhu tình nhìn thê tử của mình tựa như thủy đàm bập bênh, nói, “Nếu không có chuyện gì, đêm đã khuya, chương quây mời trở về đi.”

“Muội đi tiễn khách.” ‘Văn Tình’ đứng dậy dẫn lão chương quây ra cửa, Cố Tích Triều xoay người trở vào nội ốc. Nhìn bóng dáng Cố Tích Triều đi vào nội ốc, trong mắt là thân ảnh người kia, một tia sắc bén chợt hiện qua, một loại âm lãnh khiến cho người ta không rét mà run.

“Tiểu thư quả nhiên tài giỏi, độc long trước kia hiện tại đã trở thành chim ở trong lồng. Có long tương trợ, tiểu thư đại cừu tất có thể báo, hoàn thành tâm nguyện.”

“Đã là long, như thế nào có thể dễ dàng hàng phục, ta chẳng qua là mượn một cái khóa tâm, tạm thời khóa y lại mà thôi. Y hiện tại tuy rằng đã mất trí nhớ, cũng khó nói sẽ không có thời điểm phục hồi trở lại, cho nên kế hoạch của chúng ta cần phải nhanh hơn một chút.”

Từ trong khiếp sợ mà tỉnh táo lại, Thích Thiệu Thương chậm rãi đến gần tiểu cư. Phải xác thực, hẳn mới có thể tin tưởng những gì mình nhìn thấy.

Phòng trong ánh sáng nền lay động, mê man âm thầm, nhìn kỹ, có thể xác định ở Tích Tình tiểu cư tuyệt đối không chỉ có một người. Tuy rằng xem xét kỹ lưỡng, nhưng một đoạn đối thoại kia một chữ cũng không lọt vào tai Thích Thiệu Thương.

“Phong Mãn Lâu tựa hồ bị theo dõi... Ngày hôm nay ta nhìn thấy không ít tiểu bộ khoái của Lục Phiến Môn

quanh quần ở trước cửa lâu.” Là một thanh âm già nua, chắc là của lão chưởng quầy vừa mới vào nhà lúc này.

“Việc nhỏ như vậy, sợ cái gì...” Thanh âm trả lời rõ ràng là của một người rất trẻ tuổi, tuy là đã dề thấp thanh âm, nghe không ra là của ai, nhưng tuyệt đối không phải thanh âm của người Thích Thiều Thương quen biết, càng mềm mại, lại càng âm lãnh. Thế nhưng, Tích Tình tiểu cư từ trước tới giờ là người nọ sống một mình, vậy người nói chuyện kia là ai? Một lòng muốn dò xét tới cùng, Thích Thiều Thương liền di chuyển đến gần bên cửa sổ một chút.

“Ai?” Điện quang dường như cũng cùng lúc với âm thanh mà phóng ra ngoài cửa sổ, sượt qua tóc mai của Thích Thiều Thương. Nương theo ánh đao, một thân ảnh liền nhảy ra, nhanh như chớp, rồi lại nhẹ nhàng như không xương, không chệch vào đâu được. Người xuất hiện không ai khác, chính là Cố Tích Triều.

“Người là ai? Vì sao đêm khuya lại trốn bên ngoài Tích Tình tiểu cư?”

“Quả nhiên là người.” Không tiếp lời câu hỏi của Cố Tích Triều, Thích Thiều Thương tự thì thầm một mình, “Tả Lãnh Chi, Lý Đồng, Lê Thiều Hàn đều là do người giết đúng không?” Thanh âm không tự chủ được mà run rẩy, phần nộ, cừ hận, hỗn loạn thống khổ cùng thất vọng.

Lâu ngày không gặp, người trước mắt vẫn như cũ trăm dài búi tóc, ống tay áo phất phơ. Quen biết ở Kỳ Đình, vũ cầm lộng kiếm [chơi đàn múa kiếm], ngàn dặm đuổi giết, khắc cốt cừ hận, lại phút chốc thoảng qua trước mắt hắn, khung cảnh lúc ấy rõ ràng ở trước mắt, thân hình Thích Thiều Thương ngừng lại một chút, liền như một cái sơ hở, sơ hở này tựa như thời gian trôi qua nhanh, một cái chớp mắt đã không còn. Cố Tích Triều siết chặt tay, nhanh nhẹn một đạo bạch quang đánh ra, một chiếc tiểu phủ màu bạc cấp bách mà đến, “Đinh” một tiếng vang lên, giữa không trung bắn ra tinh hoa, tiểu phủ cùng Nghịch Thủy Hàn đụng nhau, lóe lên tinh quang. Thích Thiều Thương xuất kiếm, kiếm thế thẳng hướng Cố Tích Triều, Cố Tích Triều bay lên cao, thân thủ tiếp lấy chiếc tiểu phủ đang bay trở về, đánh xuống, vừa vặn ngăn cản một kiếm của Thích Thiều Thương, lại “Đinh” một tiếng, kiếm cùng phủ lần nữa chạm nhau phát ra tinh quang!

Lúc này, Thích Thiều Thương chỉ cảm thấy toàn bộ chân khí cuộn cuộn chảy, lão đảo rút lui vài bước, huyết khí cuộn cuộn, phun ra một ngụm máu tươi.

“Thần Khốc Tiểu Phủ, nổi tiếng chuyên phá cương khí hộ thân, người còn không hồn phi phách tán.” Lời này vừa nói ra, trong lòng Cố Tích Triều tựa như sét đánh giữa trời vang. Phảng phất có cái gì đó xẹt qua trong đầu, nhưng lại không thể bắt lấy, rõ ràng không hề ẩn tượng, rồi lại như rất quen thuộc.

“Người vừa rồi hỏi ta là ai? Lê nào người không nhớ rõ ta là ai?”

“Ta nên nhận biết người sao?” Tuy là nói như thế, trong lòng đích xác là không có chút ẩn tượng với người trước mắt. Thế nhưng, tận sâu trong lòng, lại có một loại cảm giác giống như đã quen biết từ rất lâu, thậm chí còn hơn cả quen thuộc. Lắc lắc đầu, muốn xua đi do dự trong lòng, tiếp theo, kiếm ra khỏi vỏ, người phiêu như gió, dứt khoát dồn ép Thích Thiều Thương.

Nhìn thấy thế công kích, Thích Thiều Thương lập tức nhảy lên cao, cả người lẫn kiếm, nghiêng đánh xuống, cấp bách đâm thẳng Cố Tích Triều. Không có kiếm nào so với Nghịch Thủy Hàn có thể nhanh hơn, mắt thấy kiếm phong sắp đâm vào trong ngực đối phương, liền đột ngột lệch qua một bên. Mà ngay cả Thích Thiều Thương cũng không biết kiếm phong tại sao lại lệch, có thể giải thích, nếu hắn có thể giải thích, ân ân oán oán năm xưa giữa hắn và y cũng sớm đã chấm dứt rồi.

Lúc này Tích Chiếu lại đánh tới, một kiếm đâm vào, nhất thời trên áo lông cừu loang lổ vết máu, vô cùng chói mắt. Nhưng trong lòng đột ngột xoay chuyển một vòng, Cố Tích Triều như thế nào cũng không thể thẳng tay đâm tới. Rõ ràng đối với người trước mắt không hề ẩn tượng, rõ ràng có thể không lưu tình mà giết chết hắn, vì sao khi đối mặt người này tâm lại không thể bình tĩnh được? Mong tựa như cánh ve, Tích Chiếu vô cùng nhẹ nhàng, lúc này vì cái gì lại cảm thấy nặng tựa ngàn quân?

Không muốn nghĩ nữa, cũng không nguyện nghĩ nữa. Tích Chiếu trở vào vỏ, Cố Tích Triều đi trở về tiểu cư. Sống hay chết, tùy vào tạo hóa của người đi.

Lúc Thích Thiều Thương tỉnh lại, chung quanh đã không còn một bóng người, Cố Tích Triều cuối cùng vẫn không buông tha hắn, quả nhiên trong tim y đã không còn hình ảnh của hắn.

Bầu trời nặng trĩu, đêm chưa hết, chuyện xưa dù rõ ràng, cũng đã sớm bị lãng quên.

5. Chương 4: Sơn Cùng Thủy Tận, Hi Vọng

Không biết qua bao lâu, khi Thích Thiệu Thương lần thứ hai tỉnh lại thì người đã ở Lục Phiến Môn.

“Người rốt cục cũng tỉnh a, người đã mê man ba ngày ba đêm rồi người có biết không! Rốt cuộc sao lại thế này, vì cái gì cả người người đều bị thương, còn ngất ở trên đường? Ngày hôm đó người không phải đã chạy trốn đến vô tung vô ảnh sao? Sau đó đã xảy ra chuyện gì? Nếu không phải ta tìm thấy người, người sớm đã phơi thây đầu đường. Ta nói a, người dù gì cũng là Cửu Hiện Thần Long mà, như thế nào lại biến thành cái bộ dạng chật vật như vậy? Ta nói...” Giống như tên của mình, Truy Mệnh làm việc gì cũng như nước như lửa, đến ngay cả hỏi một chút vấn đề cũng như pháo liên hoàn.

“Người hỏi nhiều vấn đề như vậy, làm sao hần trả lời?” Nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Thích Thiệu Thương, vừa hỗn loạn vừa mờ mịt, Vô Tình có điểm không nhịn được liền mở miệng cắt ngang câu hỏi của Truy Mệnh, “Truy Mệnh a, làm bộ đầu, kỷ xảo tra hỏi cũng cực kỳ quan trọng, vấn đề gì muốn hỏi cho tốt, người cũng phải để cho đối phương có thời gian trả lời a.” Nghiêm chỉnh một bộ dáng Đại sư huynh.

“Truy Mệnh cũng chỉ là lo lắng thôi, quan tâm tất sẽ loạn, Đại sư huynh người cũng không cần trách hần.” Mắt thấy Truy Mệnh sắp đem một bộ kiếm mục tình mi [mắt kiếm mi sao] nhả thành cái bánh bao, vốn ở một bên không nói chuyện, Thiết Thủ vẫn là không nhịn được vì hần giải thích vài lời.

“Vẫn là Nhị sư huynh tốt!” Được giúp đỡ, Truy Mệnh nháy mắt liền khôi phục sức sống, “Người ta cũng vì lo lắng thôi!”

“Ta cảm thấy người có điểm rất cứng chịu hần!”

“Không có a, Nhị sư huynh chính là ăn ngay nói thật!” Truy Mệnh le lưỡi, bày ra mặt quỷ đáng yêu, “Lãnh Huyết, đệ nói có đúng không?” Lập tức đem Lãnh Huyết đang không nói lời nào đứng một bên kéo vào.

“A, chuyện này... Chúng ta trước hết nên quan tâm án tử đi!” Lãnh Huyết vô tội nhất thời không biết ứng đối như thế nào, đành phải lảng tránh mà trả lời.

Nhìn bọn họ người một lời ta một câu, Thích Thiệu Thương đột nhiên cảm thấy một loại ảm áp, tình huynh đệ sâu sắc, anh em nghĩa nặng, hần không khỏi nhớ đến những năm tháng ở Liên Vân Trại. Ban đầu là mờ mịt lạc lõng, giống như cuối cùng cũng tìm được nơi trở về.

“Nói như vậy, người thật sự là do Cố Tích Triều giết?” Nghe xong lời kể của Thích Thiệu Thương, Thiết Thủ thật sự bắt đầu ân hận ngày đó tại sao mình lại thả hổ về rừng, hiện tại gây nên sóng gió như thế, nháo đến lòng người đều hoảng sợ.

“Hần là không sai.”

“Ta ngược lại lưu tâm đến Cố Tích Triều, theo như lời người nói, y hần là đã mất trí nhớ mới đúng, không nhớ rõ người, không nhớ rõ hết thấy chuyện trước kia. Như vậy hiện tại y vì cái gì muốn làm như vậy, chẳng lẽ nói là bản tính trời sinh luôn muốn tranh đoạt quyền thế của y sao? Còn có lão chương quỳ kia cũng cực kỳ khả nghi, hơn nữa ở tiểu cư chưa bao giờ có thêm người nào khác.” Vô Tình trước nay xử sự bình tĩnh, tâm tư kỹ càng, một lời phân tích liền đem điểm đáng ngờ nhất trong sự việc bày ra.

“Chẳng lẽ ý các người là khẳng định ta chính là kẻ giết người sao?” Thích Thiệu Thương nhìn bốn người kia, đột nhiên nhớ tới Truy Mệnh từng liều mạng muốn bắt hần.

“Hung thủ không phải là muốn chúng ta nghĩ như vậy sao? Cho nên, chúng ta tương kế tựu kế. Trước hết đừng nói thêm gì, chúng ta hiện tại tốt nhất nên bắt tay vào điều tra nơi cần điều tra...”

“Phong Mãn Lâu.” Năm người cơ hồ trăm miệng một lời. Thời điểm hiện nay, Phong Mãn Lâu này đầy đặc nghi vấn thật sự là nơi bọn họ cần lưu tâm nhất.

“Điều tra manh mối cứ giao cho đệ đi, không quá ba ngày sẽ có tin tức. Đệ thật muốn nhìn xem lão chưởng quầy kia, rốt cuộc là thần thánh phương nào!” Lời còn chưa dứt, đã không còn thấy bóng dáng. Ngần dặm truy mệnh, chuyện tra manh mối này giao cho hần đích xác có thể gọi là không chút sai lầm.

Như những gì Truy Mệnh đã hứa hẹn, chỉ hai ngày sau, hần liền mang tin tức trở về, bất quá tin tức này đều khiến tất cả mọi người khiếp sợ. Lão chưởng quầy của Phong Mãn Lâu, không ai khác, chính là đệ nhất tiền trang [ngân hàng], tổng quản Đức Tài(1) tiền trang, Thượng Quan Ứng.

Đức Tài tiền trang mặc dù sinh ý chủ yếu chính là tiền giấy, nhưng vì là sản nghiệp của võ lâm thế gia Thượng Quan gia, cho nên được người đời xưng là võ lâm đệ nhất tiền trang. Gần như thu tóm cả Giang Nam, thu tóm toàn bộ việc làm ăn tiền giấy ở kinh thành. Mà vị Thượng Quan Ứng này cũng là một nhân vật không hề tầm thường. Hần từng một mình quản lý hơn ba trăm tiền trang của Thượng Quan gia, không chỉ có thế, cũng có lời đồn rằng từng có nhiều người cùng kinh doanh tiền trang vì ganh tức với sinh ý của Đức Tài tiền trang mà đến trước cửa gây sự, hần thế nhưng không hề động thủ với một người, chỉ đến gần dùng miệng lưỡi nói vài câu bọn người kia liền ngoan ngoãn rời đi. Nhưng một nhân tài như vậy, mấy năm trước lại đột nhiên như bốc hơi mà biến mất, không người nào biết hần đi đâu, không người nào nhìn thấy hần nữa.

“Một nhân vật như vậy, thế nhưng lại bằng lòng trở thành chưởng quầy của một tửu lâu nhỏ ở kinh thành, rất kỳ quái.” Nghe xong lời kể của Truy Mệnh, tất cả mọi người đều đầy bụng nghi vấn. “Hơn nữa, hiện tại hần đang nghe lệnh của ai? Lần đó hần đêm khuya đi tìm Cố Tích Triều, chẳng lẽ Cố Tích Triều chính là chủ nhân chân chính của Phong Mãn Lâu?”

Vấn đề này của Truy Mệnh, cũng chính là vấn đề của mọi người ở đây, trong lúc nhất thời nghi ngờ đầy đặc, giống như mây đen che lấp bầu trời, không thể làm được gì.

Thế nhưng, Lục Phiến Môn lại không ngờ chính là, khi bọn họ tận lực điều tra Phong Mãn Lâu, thì Phong Mãn Lâu cũng đã bắt đầu hành động.

Bầu trời kinh thành đã bắt đầu biến sắc.

Hào Nghĩa Lâu, lấy vàng làm tự hào, trọng nghĩa khinh tài, cùng kinh doanh ngân lâu [cửa hàng tiền bạc]. Tuy rằng không bì kịp so với thế lực khổng lồ của Đức Tài tiền trang, nhưng dựa vào tuổi thọ cùng làm ăn không lừa gạt, thiên hạ công bình, đồng thời lại hành hiệp trượng nghĩa, thích làm việc thiện, tại kinh thành cũng được xưng là cửa hiệu đứng thứ hai, nắm giữ toàn bộ dòng chảy vàng bạc của kinh thành. Hào Nghĩa Lâu, căn cơ hùng hậu, tuy rằng không phải kiên cố, nhưng cũng không thế lực nào có thể dễ dàng lay động. Chính là một ngân lưu kiên cố như vậy, hơn ba mươi phân hiệu chỉ trong một đêm liền đổ chủ, treo lên cờ hiệu của Phong Mãn Lâu.

Không chỉ có Hào Nghĩa Lâu; sông bạc đệ nhất kinh thành – Thiên Thuận sông bạc, bảy chi nhánh đều đổi cờ hiệu; còn có kinh thành đệ nhất đương phô [hiệu cầm đồ], Thiên Tự Đệ Nhất Đương, hơn mười phân hiệu, tất cả đều thuộc về Phong Mãn Lâu. Đây đều là thương gia có tiếng trong kinh thành, Phong Mãn Lâu thế nhưng chỉ trong một đêm liền chiếm giữ tất cả, trở thành kẻ thu tóm toàn bộ mạch máu kinh tế tại kinh thành.

Sự việc nghe như rất vô lý khó tin, căn bản không có khả năng, thế nhưng nó đích xác là đã xảy ra, sự thật trước mắt không thể chối cãi.

Mà sự kiện như vậy làm thế nào phát sinh, đích thị chính là do người trước mắt – lẳng lặng ngồi trong nội đường Phong Mãn Lâu, đang suy nghĩ miên man về điều gì đó.

Nội đường Phong Mãn Lâu cùng tửu điểm của nó luôn giữ được phong cách riêng biệt, nhã nhặn mà không đơn thuần, lộng lẫy mà không chói mắt. Chính là người ngồi ở nội đường lại càng khiến cho người ta lĩnh hội được thế nào là lịch sự tao nhã, trong sạch. Thanh sắc, tựa như màu sắc của bích đàm, tinh tế chiếu rọi nên người này. Mây kiêu, môi đỏ, người tựa như tranh. Trên khuôn mặt giống như được tạc thành từ bạch ngọc, bên trong đôi mắt lại ngưng tụ đầy đặc sự ưu sầu cùng đau thương.

“Cổ lão bản, Cổ lão bản, Lạc Hưng Hào của Hào Nghĩa Lâu, Lạc lão bản; Giang Thu Thủy của Thiên Thuận sông bạc, Giang lão bản; còn có Lâm Hồng của Thiên Tự Độ Nhất Đường, Lâm lão bản đều đến đây.” Đẩy cửa tiến vào là một tiểu đồng có vẻ hơi non nớt, là tiểu nhị của Phong Mãn Lâu, được chương quỳ phải đến đây truyền tin, “Hơn nữa mỗi người đều mang theo sát khí bùng bùng.” Có lẽ chưa từng trải qua trường hợp như vậy, thanh âm của tiểu đồng có hơi run rẩy.

Nghe vậy, Cổ Tích Triều nâng lên hai mắt, đầy đặc u sầu trong mắt tiêu thất gần như không còn, giống như chưa từng hiện hữu, thay vào đó chính là một đôi mắt sắc bén.

“Quả nhiên đã đến.” Khóe miệng khẽ lộ ra một mặt mỉm cười, hết thấy đều đang tiến hành đúng như dự đoán của y. “Có khách đến, chúng ta kinh doanh từ lâu, người tới đều là khách, dĩ nhiên phải tiếp kiến.”

Ở đại đường đúng là một mảnh gương cung bạc kiêu, Lạc Hưng Hào, Giang Thu Thủy, Lâm Hồng, ba người trờng mắt mà đứng, tay chân ở ngoài cửa đã đem Phong Mãn Lâu vây quanh chật cứng. Có thể ở kinh thành sống yên ổn thì nhất định phải là người có quyền thế, huống hồ còn là những tên tuổi nổi tiếng kinh thành, ba người này trên giang hồ đương nhiên cũng là kẻ không thể khinh thường. Ngắn ngủi một đêm, cờ hiệu của các phân hiệu toàn bộ bị đảo ngược, cho dù chuyện làm ăn là dựa vào ai có bản lĩnh hơn sẽ là người chiến thắng, nhưng cơn tức này làm sao có thể nuốt xuống.

“Ba vị đại giá quang lâm, không biết là có gì chỉ giáo?” Nụ cười trên mặt tựa hồ có thể làm tan chảy cả hàn phong đông tuyết, thế nhưng trong mắt lại là một mặt lạnh lùng. Lời nói cực kỳ cung kính, ngữ khí lại mang theo tia khinh thường.

“Cổ Tích Triều, ngươi đừng có biết rõ còn giả vờ. Trước kia ngươi làm chuyện sai trái, đã có Thiết nhị gia bảo hộ ngươi, chúng ta đương nhiên sẽ không tra cứu. Thế nhưng hiện tại, ngươi đoạt lấy cửa hiệu của chúng ta, chúng ta không thể không cùng ngươi hảo hảo tính toán.” Lâm Hồng dù sao cũng là người trẻ tuổi khí thịnh nhất trong ba người, vừa thấy Cổ Tích Triều từ trong nội đường đi ra, liền giành trước làm khó dễ.

“Kỳ thực ta chỉ muốn hỏi gia chủ các tiền trang một câu mà thôi.” Ngữ khí vẫn là sảng lớn cũng không sợ, bất quá nghe vậy đám người chung quanh lại càng xôn xao lên.

“Nga? Là vấn đề gì có năng lực mạnh như vậy, chúng ta đây cũng nguyện ý nghe kỹ càng.”

“Ta chỉ là muốn hỏi các vị lão bản về phát tài chi đạo [cách làm giàu] mà thôi.”

“Tiểu tử ngươi đừng có ở nơi này hồ ngôn loạn ngữ. Ai tin ngươi nói càn hết lời này đến lời khác!” Lỗ mãng cắt ngang lời nói, Giang Thu Thủy một chương đánh tới, chương thế nhắm thẳng vào Cổ Tích Triều. Thân mình như điện, chương phong gào thét, nhanh như chớp, người đã băng qua hơn phân nửa từ điểm. Mắt thấy chương phong sắc bén sắp chạm tới người đang nhàn hạ ngồi trên ghế, người kia rốt cục cũng động, quỹ mỵ từ chương phong sát bên người tránh qua, nhảy mắt đã di chuyển tới phía sau lưng Giang Thu Thủy, vô cùng lưu loát, không có một tia động tác dư thừa. Từ tĩnh tới động chỉ là một cái chớp mắt, từ động đến tĩnh cũng là một cái chớp mắt. Y phục thanh sắc, xinh đẹp mà đứng, một thanh chủ thủ ba tấc không biết từ khi nào đã nắm trong tay. Thân đao thanh lương [phát ra ánh sáng xanh] tản mát hàn ý nhẹ nhàng, một giọt máu đỏ sẫm từ mũi đao rơi xuống.

Lại nhìn đến Giang Thu Thủy, bởi vì một chương đánh ra, chương thế cường hãn, đối với biến cố đột ngột không kịp thu chương, ghế ngồi làm bằng gỗ lim đã bị chương phong đánh vỡ nát. Nhưng là, Giang Thu Thủy lúc này sắc mặt đã tái mét, không phải bởi vì hắn một chương đánh không trúng, mà vì hắn nhìn thấy trên tay mình đã bị khắc lên một chữ rất tú lệ, một chữ “Tĩnh”.

“Mở cửa kinh doanh, hòa khí mới có thể phát tài, tâm bình khí hòa mới có thể giao tiếp rộng rãi a, nộ khí của Giang lão bản có phần quá cao rồi.”

Ngữ khí bình thản tựa như mặt nước yên tĩnh, thậm chí ngay cả một tia rung động trầm bổng cũng không có, lời nói chỉ như một lời khuyên răn bình thường. Mà đối với người ở đây, tất cả đều cảm thấy một loại cảm giác không rét mà run, ai cũng không nghĩ tới người trước mắt nhìn qua là một thân ảnh hết sức mềm yếu nhưng lại có thể mang đến cho người ta cảm giác áp bách mãnh liệt như thế.

“Đúng vậy, đúng vậy, hòa khí mới có thể phát tài, thỉnh giáo Cố lão bản, rốt cuộc vấn đề muốn hỏi kia là gì?” Nhìn thấy một màn vừa rồi, Lạc Hưng Hào sức lực đã mất hơn phân nửa.

“Ta vừa rồi không phải đã nói sao? Chính là bàn luận một chút về phát tài chi đạo mà thôi, tiền trang, sòng bạc, hiệu cầm đồ, còn có tửu lầu, nhìn như sinh ý hoàn toàn bất đồng, phương thức kinh doanh cũng không chút liên quan, nhưng nếu đã là kinh doanh thì trăm khoanh vẫn quanh một đốm [dù thay đổi như thế nào thì bản chất vẫn không thay đổi, ý là dù kinh doanh dưới hình thức nào thì bản chất mục đích vẫn giống nhau], phát tài chi đạo quyết định ở một chữ, hoạt [linh hoạt]. Hoạt thì sẽ có vào có ra, có thể mua thấp bán cao, lợi ích cuộn cuộn, cho nên hoạt tắc sinh [linh hoạt tất yếu sẽ sinh lợi].”

“Đạo lý này, không cần thiết nói, tất cả mọi người đều hiểu được, cũng không có gì là giỏi a.” Vừa mới thấy đồng bạn như vậy, Lâm Hồng vốn tính khí táo bạo cũng thu liễm không ít. Bất quá, muốn nói, chỉ một chữ như vậy, kéo đi không ít cửa hiệu của hắn, có chêm đầu hắn, hắn cũng kiên quyết không tin.

“Đương nhiên, các vị đều là người trong nghề, hiển nhiên biết việc kinh doanh thành bại tất cả đều tùy vào một chữ này. Cho nên, ta chỉ là muốn thêm vào một chút ý kiến của mình.”

“Nga, nguyên nghe nói rõ.” Lời nói của Cố Tích Triều phần nào cũng đã khơi dậy hứng thú của Lạc Hưng Hào, hắn dù sao cũng là người làm ăn, tổn thất mấy phân hiệu đương nhiên khiến hắn tức giận. Nhưng mà chuyện tính toán sổ sách có thể chậm rãi tính, còn cách thức làm giàu không thể không lãnh ngộ.

“Một chữ huyền bí, kỳ thật còn tùy vào nhân khí. Người đến người đi, chính là xem ai linh hoạt trước.” Mày kiếm nhẹ khiêu, bên miệng vẫn đang lộ ra vẻ cười như không cười, tinh khiết tựa như đàm thủy ngọc bích trong không thấy đáy, giữa hai tròng mắt tối đen như bóng đêm sâu không lường được, phảng phất sương mù bao phủ không thể suy đoán, “Đồng như trấy hội mới có thể có khách quý đến nhà, cho nên đã là thương gia thì đều như nhau, đều mong muốn tìm kiếm cho mình một vị trí tốt. Ta nói như vậy có đúng không, Giang lão bản?” Thoáng nhìn qua bộ dáng không kiên nhẫn của Giang Thu Thủy, Cố Tích Triều dừng lời một chút.

“Tất nhiên đúng, bởi vì đây chính là đạo lý của con người a.” Giang Thu Thủy chung quy có chút không kiên nhẫn, nhưng mới vừa rồi đã lĩnh hội khả năng của người này, hiện tại cũng không dám có động tác gì, “Cố lão bản nói lâu như vậy, đơn giản cũng chỉ là bàn bạc về vài đạo lý cơ bản, có cái gì đặc sắc, Giang mạo đang rửa tai chờ đợi.”

“Kinh thành thương gia náo nhiệt nhưng lại không đủ âm vang, ngoài mặt người đến người đi vô cùng náo nhiệt, nhưng thực chất mỗi điểm gia đều chưa từng tận lực tìm hiểu phương thức thu hút khách hàng, cho nên khách đông kỳ thực cũng không nhiều lắm. Phương thức thu hút người đến tốt nhất chính là truyền bá mở rộng sức ảnh hưởng của cửa tiệm, hiển nhiên, dân chúng phố phường chung quy không tránh khỏi ham món lợi nhỏ, cho nên ngoài tuyên truyền đồng thời còn đánh vào đoàn tâm lý này. Phổ biến phát truyền đơn [tờ rơi] là bước đầu tiên, kế tiếp là vấn đề cửa hiệu bất đồng, tiền trang là tiền trang, sòng bạc là sòng bạc, hiệu cầm đồ là hiệu cầm đồ, phương thức xử lý đương nhiên bất đồng. Tiền trang thay đổi phương thức thu vốn và lãi, cho phép trả lãi theo từng kỳ, nhưng lãi sẽ được tính mỗi ngày. Đối với người vay tiền khẩn cấp, không trả lãi theo từng kỳ, mà lãi mỗi ngày lại một tăng thêm, đến cuối cùng vốn và lãi cộng lại trở thành một con số quá lớn lập tức sẽ biến thành một vấn đề khó giải quyết. Đối với tiền trang, lãi thu vào luôn cần được đảm bảo, áp dụng phương pháp trả lãi từng kỳ sẽ giảm bớt nguy cơ người vay tiền đến cuối cùng không chịu trả. Như vậy tất có thể mở rộng tiêu thụ cho thương gia, không lo sinh ý không tự động đến cửa. Sòng bạc, chính là đệ nhất thâm [thua], không ít người không dám đến chỉ vì sợ thua tiền, sòng bạc cần phải tuyên truyền khắp nơi rằng sòng bạc chuẩn bị cho khách nhân đến chơi mỗi người năm lượng bạc, có bạc sẵn để lấy, dù có là người không muốn đánh bạc cũng sẽ không nhịn được mà đến một lần. Phải biết rằng, con người vốn khi thua sẽ nghĩ muốn gỡ, thắng còn muốn thắng nhiều hơn, chỉ năm lượng bạc chơi xong lập tức dừng gần như là chuyện không có khả năng, không cần mấy vòng, năm lượng bạc ban đầu bỏ ra căn bản không thấm vào đâu so với số bạc thu lại, lợi nhuận của sòng bạc tuyệt đối nhanh chóng tăng lên gấp nhiều lần. Cuối cùng là hiệu cầm đồ, hiệu cầm đồ vốn là nơi chỉ những người có nhu cầu cấp bách mới đến, dựa vào những thứ tài vật được bán vào, càng nhiều người gặp xui xẻo, hiệu cầm đồ ngược lại sinh ý càng nhiều. Kỳ thật, hiệu cầm đồ còn có thể quy định ra nhiều tiện phí khác [các khoản phí bị ối để lấy tiền người khác], khi trả lại vật cầm còn có thể tính thêm phí bảo quản, vô bản vạn lợi [không cần vốn mà có muôn vạn lợi nhuận]. Lúc trước ta chỉ là thấy những điểm [cửa hiệu] này là nơi có thể cải tiến,

liền dâng lên ý kiến của mình, không ngờ các vị điểm chủ đều cảm thấy thu được lợi rất nhiều, liền nguyện ý đổi tên theo Phong Mãn Lâu.”

“Người là nói, sau khi nghe xong ý kiến của người, chỉ một tháng, nhiều như vậy cửa hiệu của chúng ta đều tự nguyện đi theo người?” Đáp án đã rõ ràng, Giang Thu Thủy vẫn nhin không được muốn hỏi một câu.

Từ đầu đến cuối, Cố Tích Triều vẫn dùng một loại ngữ khí bình thản, bình thản đến không có một tia gợn sóng, nhưng lại khơi dậy trong lòng ba vị trước mắt tầng tầng sóng dậy. Không sai, nguồn gốc của làm ăn là dựa vào hoạt, trăm khoan vẫn quanh một đốm dựa vào chính là nhân khí, giải thích của Cố Tích Triều là căn cứ vào nguồn gốc của chữ ‘hoạt’ này. Chuyện này cũng không có gì hiếm lạ, đều là đạo lý con người mà thôi, nhưng Cố Tích Triều tuyệt diệu là ở chỗ cách biến ảo của y, giống như trời đất được chia làm hai, hai chia làm bốn, bốn chia làm tám, từ tám lại tiếp tục biến ảo thành hàng nghìn hàng vạn dáng vẻ. Nhắm vào sự bất đồng từng kiểu kinh doanh, dùng bất đồng khai thông thủ đoạn, bất đồng thúc bách thủ đoạn, hiệu quả đạt được lại khiến người ta vô cùng vừa lòng. Các phân hiệu của tam gia danh hào tuy rằng trước mắt tự động quy thuận vào Phong Mãn Lâu, hiện tại nếu như nói là lánh mưu lương chủ [chủ tốt có mưu kế riêng, ko hiểu lắm =.=] cũng không có gì đáng trách, Cố Tích Triều một phen nói làm cho ba người đều bội phục, đồng thời cũng phải thừa nhận rằng mình đã thua đến rối tinh rối mù.

“Cố lão bản quả là một nhân tài, Lạc mỗ thua tâm phục khẩu phục. Việc buôn bán coi trọng chính là chữ tín. Những phân hiệu kia căn bản vốn là tự nguyện quy thuận, hiện tại nếu bọn họ muốn lánh mưu lương chủ, chúng ta cũng không tiện nói thêm gì. Hôm nay nếu có gì mạo phạm xin hãy bỏ qua.” Dù sao cũng là bậc tiền bối được người khác kính trọng, tài nghệ không bằng người liền cam nguyện chịu thua, quyết không đánh mất tôn nghiêm, Lạc Hưng Hào suy cho cùng cũng xem như một đại trượng phu nói được làm được. Mà Giang Thu Thủy cùng Lâm Hồng vốn xem Lạc Hưng Hào như lão đại, khí thế đều theo đại ca, hiện giờ đã biết mình tài nghệ không bằng người, mà Lạc Hưng Hào cũng không hề có ý tứ truy cứu, liền cũng dự định theo hẩn rời đi.

Lúc ba người vừa định rời khỏi Phong Mãn Lâu, lại nghe sau lưng truyền đến một câu, “Xin dừng bước.” Ba người quay đầu lại, chỉ thấy Cố Tích Triều thong thả đi tới, “Ba vị, Cố mỗ nguyên bản cũng là vô tình đoạt phân hiệu của các người, chính là đã có người tự nguyện quy thuận, ta cũng không thể cự tuyệt, khước từ ý tốt của người khác. Huống chi, người làm ăn lại có ai sẽ bỏ qua cơ hội kiếm tiền. Bất quá các phân hiệu này dù sao cũng là nhờ ba vị trước kia quản lý mới có thể phát triển đến tận bây giờ, cũng bởi vì một chút ý kiến nhỏ nhỏ của Cố mỗ liền lôi kéo về tay của ta, thực sự khiến người ta cảm thấy không nề phục, Cố mỗ hiện tại có một ý kiến, không bằng chúng ta liên thủ kinh doanh, như thế nào a?”

“Liên thủ?” Nghe thấy lời ấy, ba người đều có chút kinh ngạc, “Cố lão bản, không nói đùa chứ. Nắm giữ những phân hiệu này không thể nghi ngờ chính là nắm giữ mạch máu kinh tế duy nhất của kinh thành. Hiện giờ thương giới ở kinh thành, Phong Mãn Lâu có thể nói là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, chuyện tốt như vậy, Cố lão bản thế nhưng nguyện ý chấp tay cùng chúng ta chia sẻ?” Không chỉ Lạc Hưng Hào, tất cả mọi người ở đây đều không tin.

“Cố mỗ không phải người hay nói đùa, là xuất phát từ chân tâm muốn hợp tác với ba vị. Ba vị ở kinh thành vốn là nhân vật tiếng tăm lẫy lừng, Cố mỗ đây cũng chỉ là muốn cùng mọi người kết giao bằng hữu. Huống hồ ở kinh thành, Cố mỗ dù sao cũng là ngoại nhân, nói đến cũng là phải nương nhờ ba vị. Lần này đề nghị hợp tác, hy vọng ba vị không cự tuyệt.” Nói xong, Cố Tích Triều đối diện nhìn ba người, lẳng lặng chờ quyết định của bọn họ, một đôi con ngươi đen như mặt nước trong veo, không mang một tia bụi bẩn.

Ba người đối diện cũng lẳng lặng nhìn Cố Tích Triều, không trả lời hoặc là chính bọn họ cũng không có cách nào quyết định, đáp ứng hay là không đáp ứng, trí tuệ Cố Tích Triều nổi tiếng là một thứ vũ khí đáng sợ, chỉ một chút không cẩn thận thì đã rơi vào tính toán của y lúc nào cũng chưa hay chưa biết. Thế nhưng, nếu đối phương là thật tâm muốn hợp tác, bỏ qua cơ hội này, chính là cả đời hối hận không kịp.

Lâm Hồng, Giang Thu Thủy còn đang do dự, “Hảo, vậy chúng ta cùng người làm bằng hữu.” Lạc Hưng Hào đã một tiếng đồng ý, “Chuyện hợp tác chúng ta về sau chậm rãi bàn bạc.”

“Lạc lão bản quả nhiên sáng khoái, Cố mỗ thật sự đã không nhìn lầm người. Tiễn khách.” Theo một tiếng tiễn khách, ba người Lạc Hưng Hào, Lâm Hồng, Giang Thu Thủy ly khai, ba người vừa ra khỏi cửa liền thở ra một hơi. Trải qua một phen giương cung múa kiếm, mọi áp bách lúc này cũng đã tan thành mây khói.

Ba người đi rồi, một thân ảnh nhỏ xinh từ trong nội đường đi ra tiệm ăn.

“Bên ngoài ồn ào như vậy, nàng ra đây làm gì?” Lời nói tựa như oán trách, lại không hề mang theo một chút sinh khí, nếu có chính là vô hạn quan tâm cùng yêu mến, mới vừa rồi mang đến cho người khác một loại cảm giác áp bách hiện tại đã biến mất vô tung vô ảnh, còn lại chỉ là nhu tình như nước.

“Không có, muội chỉ là có chút lo lắng, ra xem một chút.” Người tựa như tranh, thanh âm mềm nhẹ êm tai, người tựa như thiên tiên, chậm rãi đi tới như hoa sen mới nở, không phải ai khác chính là Văn Tình.

“Chỉ là, tướng công, muội không hiểu, vì cái gì chàng đem những thứ một tháng này đoạt được vô điều kiện chấp tay cùng bọn họ hợp tác chứ? Như vậy có phần khiến người ta cảm thấy có chút không cam lòng a.”

“Văn Tình, muội sai rồi, đối với trị bệnh cứu người là hành gia [người thạo nghề]. Đây...” Lời nói còn chưa nói xong liền bị cắt ngang.

“Muội đương nhiên là không hiểu a, như thế nào so được với chàng.”

“Việc kinh doanh không phải chỉ cần hiểu cái gì là phát tài chi đạo, quan trọng nhất là phải hiểu được cách dụng người. Một lão hổ hung mãnh, chỉ dựa vào sức mạnh, không có khả năng khiến hần ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, thế nhưng, cũng không thể chỉ trông cậy vào chính sách dụ dỗ hần, như vậy, khi hần nhận ra là bị người lừa gạt tất sẽ lập tức vồ đến. Tiến thoái dụng binh, cũng là bày mưu tính kế bên trong, cách thức riêng biệt quyết thắng thiên lý bên ngoài.” Nhẹ mồm cười, Cố Tích Triều vẻ mặt cứng chiều nhìn nữ tử, “Huống chi, chuyện ngày hôm nay, nhìn ra được Lạc Hưng Hào thật sự là một đại trượng phu nói được làm được, ta thật tình muốn cùng hần kết giao bằng hữu.”

“Lạc đại ca, người vì sao lại đáp ứng y?” Vừa ra khỏi Phong Mãn Lâu, đi chưa được mấy bước, Giang Thu Thủy liền nhện không được hỏi, “Cố Tích Triều này luôn luôn quỷ kế đa đoan, không thể không đề phòng a.”

“Ta biết, nhưng ta xem ánh mắt của y, lần này ta nguyện ý tin tưởng y, huống chi, Cố Tích Triều đích thật là kinh thế tài hoa.” Không tới, vừa rồi ánh mắt Cố Tích Triều trong suốt đến không có một tia tạp chất, rất khó tưởng tượng một người thần thái tinh diệu như vậy trước kia đã làm dậy lên một màn sóng to gió lớn trong thiên hạ.

(1) Đức Tài tiền trang: nguyên văn là Đức Hâm tiền trang, ‘Hâm’ có nghĩa là tiền tài, giàu sang. Vì ta thấy chữ ‘Hâm’ không hay lắm nên đã mạo phép sửa thành Đức Tài luôn =))).

6. Chương 5

Đêm lạnh như nước, ánh trăng tựa hoa liên, lặng yên không một tiếng động, một bóng đen nhảy vào bên trong Vương phủ.

Triệu Hàn đang ở thư phòng chuẩn bị cho buổi lâm triều ngày mai, Lý Đồng chết thực sự đã khiến hần rất đau đầu. Đại Tổng hiện tại đã đến ngày diệt vong, nội bộ mục nát không chịu nổi mưa gió, bên ngoài lại có Đại Liêu, Đại Kim như hổ rình mồi, chỉ có mỗi một thủ quan duy nhất làm lá chắn cho Đại Tổng, mất đi thủ quan Lý Đồng giống như long mất đầu, căn bản không chịu nổi một kích.

Nghĩ đến đây, Triệu Hàn không khỏi cau mày, ngẩng đầu ngóng nhìn ngoài cửa sổ, một vầng trăng cô độc treo cao, giống như Tổng triều hiện tại tứ cố vô thân [một thân một mình], tràn ngập nguy cơ, không khỏi thở dài thật sâu.

Lúc này, ngoài cửa một bóng đen lướt qua, “Ai?” Triệu Hàn lớn tiếng quát, ban đêm xông vào Tương Vương phủ quả thật là gan cũng không nhỏ.

Không tiếng trả lời, chỉ có cửa thư phòng bị đẩy ra, giữa màn đêm một người lặng yên đứng thẳng, gió nhẹ thổi làm cho một thân áo trắng đông đưa, ánh trăng rơi lên áo bào tuyết trắng, hòa tan mà tiêu thất đi, tựa như bảo thạch khéo léo ngưng tụ ánh sáng trăng, tựa như không nguyện ý để người nhìn thấy, ở trên bề

mặt áo bào trắng trượt qua sau đó liền biến mất vô tung vô ảnh. Một đôi mắt trong suốt như đêm giống như bị bao phủ bởi một màn sương dày, làm cho người khác không thể nắm bắt ý nghĩ trong đó.

“Tại hạ Cố Tích Triều.” Không nhanh không chậm trả lời một câu, lại làm cho Tương Vương cảm thấy trầm xuống, nhưng không biểu hiện ra ý tứ gì, nói, “Lúc trước nghe nói nhi nữ của Phó Tông Thư được gả cho một nam nhân bổ y [dân thường], nhưng kinh tài tuyệt diệu, chỉ tiếc dù có năng lực bày mưu tính kế quyết thắng thiên lý, lại đi sai con đường, biến tất cả thành một màn tình phong huyết vũ, cuối cùng gần như vạn kiếp bất phục, người này chắc hẳn chính là người.”

Cố Tích Triều cũng không để ý, chỉ nói, “Hôm nay tới đây, Cố Tích Triều là muốn cùng Vương gia làm một cuộc giao dịch.” Trong trẻo nhưng lạnh lùng, vẻ mặt Cố Tích Triều không thể đoán được.

“Một kẻ bổ y, việc xấu loang lổ, lại dám vọng tưởng cùng ta đàm điều kiện.” Cùng với một tiếng cười lạnh, người so với âm thanh còn nhanh hơn, một bàn tay đã như kiểm sắt bóp lấy cổ Cố Tích Triều.

Cố Tích Triều thất kinh, vừa rồi động tác nhanh như chớp của Triệu Hàn thể nhưng chính mình không thể nắm bắt, người này võ công không chỉ cao hơn mình, thậm chí đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa. Mặc dù như thế, trong lời nói vẫn ngạo khí như cũ, “Cố Tích Triều hôm nay dám đến, tất nhiên tin tưởng Tương Vương là kẻ biết trọng dụng người, huống hồ Đại Tổng hiện tại cũng không thể tìm ra được một người như tại hạ đây.” Không khí bị ngăn trở, hô hấp đã dần dần khó khăn, sắc mặt vốn đã trắng bệch lúc này càng thêm tái nhợt.

“Ha ha.” Triệu Hàn ngửa mặt lên trời cười to, “Khá lắm Cố Tích Triều, quả nhiên cuồng ngạo, dám bảo Đại Tổng ta không người, bất quá bốn vương chính là thích tính cuồng ngạo này, tạm thời sẽ nghe thử một chút giao dịch của người, để xem người có cái gì thủ đoạn.” Dứt lời, liền buông lỏng tay.

Hô hấp bị cản trở bỗng nhiên được khai thông, không khí mạnh mẽ tiến vào khiến Cố Tích Triều một trận ho khan, mới vừa rồi hai gò má tái nhợt hiện tại đã nhỉnh lên một tầng đỏ ửng, nhưng trong đôi mắt vẫn không giảm đi sự sắc bén.

“Cái gọi là quân vì hộ quốc mà trị tận gốc, bảo vệ giang sơn, thủ quan tướng sĩ là quan trọng nhất. Thế nhưng, hiện nay quốc khố trống rỗng, các tướng sĩ trên cơ bản đều không có ai cam nguyện ra sức bảo vệ quốc gia. Cho nên việc trước mắt chính là bổ sung quốc khố, Cố mỗ hiện tại đang kiểm soát vài mạch máu kinh tế ở kinh thành, đó là trước tiên. Tiếp theo, uy hiếp lớn nhất của Đại Tổng lúc này chính là Liêu quốc, tuy trước đây có giao tình nhưng vẫn là nguy cơ tứ phía. Chính là thế nhân vẫn chưa nhìn ra rằng kỳ thực hoàn cảnh của Đại Liêu cùng Đại Tổng có chút tương tự, chỉ cần Kim quốc quật khởi lập tức sẽ đem Liêu quốc tức tốc rơi vào trong lò lửa. Đại Tổng nếu như có thể cùng Kim quốc hợp tác, tuy là không đạt được gì, Liêu quốc cũng tự nhiên rơi vào thế giáp công.”

“Cố Tích Triều a Cố Tích Triều. Thế nhân nói người đã buông tha con đường làm quan, chuyên tâm kinh doanh, vốn luôn khiến người ta cảm thấy kỳ quái, long làm sau chịu ở lâu nơi nước cạn. Thật không ngờ nguyên lai mỗi một bước của người sớm đều đã có dự mưu. Mưu trước động sau, thật cẩn thận. Nếu lúc trước Phó Tông Thư nguyện ý trọng dụng người, chỉ sợ sớm đã được khoác hoàng bào. Bốn vương ngày mai liền tấu lên Hoàng Thượng, chỉ thị người trở thành thủ quan Đại tướng quân.”

“Đa tạ Tương Vương, như vậy tại hạ xin cáo từ trước.”

Triệu Hàn nhìn theo bóng dáng Cố Tích Triều, “Cố Tích Triều a Cố Tích Triều, cho dù là một con độc long, vẫn có thể xem là nhân tài, dùng sẽ làm cho quốc gia lớn mạnh, không dùng chính là tổn thất lớn của quốc gia, mà nếu mặc kệ lại sẽ trở thành tai ương cho Đại Tổng. Kể từ ngày hôm nay, người liền hảo hảo cho ta sử dụng, vì nước tận lực đi.”

7. Chương 6: Đối Diện Tương Phùng Bất Tương Thúc

Chuyện lần trước ở Phong Mãn Lâu lập tức trở thành vấn đề xôn xao dư luận, việc Cố Tích Triều vẫn còn sống được truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, đương nhiên Lục Phiến Môn cũng đã nghe được tin tức này, và hiển nhiên cũng không giấu diếm được Thích Thiệu Thương. Khi bước vào Phong Mãn Lâu một lần nữa, Thích Thiệu Thương không khỏi cảm thấy một trận mê muội. Thời gian gần đây, trong một ngày hẳn lại

muốn đến nơi này nhiều lần hơn, vì cái gì lại không phát hiện? Liên Tình, Văn Tình, liên hệ đơn giản như vậy tại sao hẳn lại chưa từng nghĩ đến chứ? “Yêu, Thích bộ đầu, đã lâu không gặp, mời vào, mời vào.”

Tiểu nhị tất nhiên nhận ra vị khách quen này, nhìn thấy liền nhiệt tình mời gọi. “Thích bộ đầu, có chuyện gì sao?”

Gặp Thích Thiếu Thương không có phản ứng, tiểu nhị đề cao thanh âm hỏi lại. “Nga, ta tìm Cố Tích Triều.”

Câu hỏi của tiểu nhị rốt cuộc cũng đem Thích Thiếu Thương giữa mớ suy nghĩ hỗn loạn kéo trở về. Thích Thiếu Thương thấy tiểu nhị kỳ quái nhìn mình, giống như một kẻ ngây dại, hiểu được chính mình thất thố, liền nói ra mục đích. “Nga. Ngài chờ một chút, tiểu nhân đi thông báo.”

Nhìn theo bóng dáng tiểu nhị, Thích Thiếu Thương nhẹ nhàng hít một hơi, mình sao lại ngẩn ngơ a, dường như một khi đối diện sự việc có liên đến người kia bản thân lập tức sẽ không còn là chính mình. Từ trước đã thế, hiện tại vẫn như thế. Tiểu nhị thể nhưng rất nhanh nhẹn, chỉ chớp lát liền ra đến, “Thích bộ đầu, Cố tiên sinh cho mời, đi theo ta.”

Cổ Vận U Lan hương thơm thanh nhã, lại quanh quẩn không tiêu tan, trên đường đi vào nội đường, gần như tràn ngập loại hoa này, u cổ nhẹ nhàng tung bay. Cao quý từ ngàn xưa, không dính nửa điểm tục trần, lại vô cùng kịch độc. Cố Tích Triều a Cố Tích Triều, hoa người trồng cũng là như thế sao? “Cố tiên sinh, Thích bộ đầu đã đến.”

“Đã biết, người lui xuống trước đi.”

Cánh cửa rất đúng lúc, truyền đến thanh âm quen thuộc như thế. Vẫn bình thản như thế, vẫn như trước một câu bình thản ‘Người cũng là nhất phái anh hùng khí khái’. Khi đó hận sao gặp gỡ quá muộn, ai lại biết thế sự khó lường, sự tình lúc ấy vẫn đang rõ ràng trước mắt, ai lại biết hiện tại đã là cảnh còn người mất. “Nếu đã đến đây, liền vào đi.”

Người ở bên trong khẽ gọi một câu, kéo về một Thích Thiếu Thương đang đắm chìm trong ký ức. Haiz, không khỏi lại thở dài thêm một hơi, Thích Thiếu Thương a Thích Thiếu Thương, hôm nay đây đã là lần thứ hai ngẩn ngơ a. Đẩy cửa vào, không phải thanh y mà Thích Thiếu Thương quen thuộc, người trước mắt là một thân trắng thuần. Thế nhưng cũng chỉ có y phục là khác biệt, cặp mày kiếm tuyệt đẹp kia vẫn không hề thay đổi. Mãi là một ánh mắt lãnh ngạo dành cho hắn. “Cố Tích Triều...”

Nhìn y, Thích Thiếu Thương không biết nói từ đâu, nói cái gì, chất vấn y vì cái gì phải rời khỏi Tích Tình tiểu cư? Chất vấn y vì cái gì giết nhiều người như vậy? Hay là hỏi y những năm gần đây đã xảy ra chuyện gì? “Nguyên lai các hạ là Thích Thiếu Thương, Thích đại thần bộ, lần trước đã đắc tội, may mắn người không có việc gì, trong cái rủi cũng có cái may a.”

Ngữ khí bình thản không chút thay đổi, “Không biết hôm nay đến thăm, là có chuyện gì?”

“Cố Tích Triều, ta hỏi người, ngày đó người ôm thi thể Văn Tình rời khỏi linh đường, từng thế không bao giờ rời đi Tích Tình tiểu cư nửa bước, không giết người làm việc ác, hiện giờ vì sao lại lật lọng?”

Đối với chất vấn của Thích Thiếu Thương, Cố Tích Triều đầu tiên là sững sờ một chút, tiếp theo cười to: “Thích đại bộ đầu, ngài đang muốn đùa cái gì vậy? Thê tử vẫn hảo hảo ở bên cạnh ta, ta và người căn bản không quen biết, căn bản vô ân oán, vì sao nói lời nguyên rửa như thế a?”

“Cái gì căn bản vô ân oán? Liên Vân Trại đâu? Toái Vân Uyên đâu? Hủy Nặc Thành đâu?”

“Thích đại bộ đầu, ngài là đang nói tới cái gì? Ta không rõ?”

Ngữ điệu vẫn bình thản, không chút gợn sóng, nhưng Thích Thiếu Thương thì lại không thể ngồi yên, hẳn một phen tiến lên bắt lấy áo Cố Tích Triều, hai tay bởi vì nắm chặt mà nổi gân xanh, hơi có chút trắng bệch, “Cố Tích Triều, người giết nhiều huynh đệ của ta như vậy, ta vốn tưởng rằng người đã sửa đổi, tha cho người một mạng, thế nhưng lần này người vì cái gì lại muốn tạo ác nghiệt!”

“Thích đại bộ đầu, những việc ngài nói trước đây tại hạ đều không có ấn tượng, còn hiện tại ý ngài là muốn nói đến những vụ án giết người kinh động toàn kinh thành sao? Thế nhưng nếu ngài cho là Cố mô gây nên, dù sao cũng phải đưa ra chút chứng cứ chứ?”

“Cố Tích Triều, người thật sự cái gì cũng không nhớ? Kỳ Đình Tử Quán đâu? Thất Lược đâu?”

Không biết vì cái gì, lúc này Thích Thiệu Thương không còn muốn quan tâm ai đã gây ra mấy vụ án kia, lúc này hắn chỉ muốn biết người trước mắt có còn nhớ hay không những chuyện trước kia giữa hai người.

“...”

Cố Tích Triều nhẹ nhàng lui xuống tránh khỏi hai tay đang nắm chặt đầu vai y, đầu vai đã bị nắm đến có chút đau, có thể cảm thụ được đối phương rất kích động, bức bách, nhưng y vẫn là cười nhẹ, lắc lắc đầu, tiếc nuối lắc lắc đầu, “Thực xin lỗi, ta nghĩ người đã tìm nhầm người.”

Nụ cười mềm nhẹ như gió mát lướt qua mặt, Thích Thiệu Thương không tìm thấy được loại ánh mắt quen thuộc hắn vẫn thường thấy trước đây, là ánh mắt khi người này nhìn hắn, chỉ khi nhìn Thích Thiệu Thương hắn mới biểu lộ ra ánh mắt như vậy. “Người không nhớ, không nhớ...”

Hai tay vô lực buông thả xuống bên người, “Không, sẽ không, làm sao có thể? Không, không!!!”

Kêu to một tiếng, Thích Thiệu Thương xoay người xông ra ngoài. (Ách, bánh bao, đừng quá kích động mà làm chuyện dại dột nha =.=) Chính là hắn xoay người quá nhanh, đi quá mau, mau đến không kịp nhìn thấy lúc y xoay người, trong mắt Cố Tích Triều phức tạp lướt qua một tia bắn khoản mờ mịt, cũng không nghe được người kia thấp giọng vô thức thì thào, “Kỳ Đình một đêm, Tích Triều cả đời khó quên.”

8. Chương 7

Nhìn bóng dáng Thích Thiệu Thương rời đi, Cố Tích Triều hơi có chút phát ngốc, nên không biết có người đã đến đứng thật lâu bên cạnh, đại khái là lúc Thích Thiệu Thương rời đi thì người cũng liền đứng ở đó.

Đó là một thân ảnh nhỏ xinh, môi tựa như mây, dung mạo tựa thiên tiên. Có dung nhan như vậy chỉ có thể là một người – Phó Văn Tình, nhưng là, tầm mắt lạnh băng thủy chung nhìn chăm chú Cố Tích Triều, giống như hàn băng ngàn năm khiến người ta không rét mà run, chỉ có kiểu dáng đôi mắt cùng người kia là giống nhau.

Như cảm giác được ánh nhìn chăm chú ở sau lưng, Cố Tích Triều mạnh quay đầu lại, đương nhiên y nhìn thấy chính là nữ tử ôn nhu động lòng người, lúm đồng tiền tựa như tranh, Phó Văn Tình, tầm mắt lạnh băng kia đã sớm theo cái xoay người của y mà ẩn đi không còn một mảnh, giống như chưa bao giờ hiện hữu.

“Văn Tình, có chuyện gì sao?” Thanh âm luôn ôn nhu, như gió xuân lướt qua mặt, có được người ôn thu quan tâm như vậy, là chuyện hạnh phúc đến nhường nào.

“Nga, không có gì, muội chỉ là nghe bên ngoài có thanh âm, ra xem một chút thôi.”

“Đúng vậy, là Thích Thiệu Thương đến đây.”

“Hắn đến đây, có chuyện gì không? Chẳng lẽ hắn phát hiện cái gì?”

“Nàng không cần lo lắng, Văn Tình, không có việc gì.”

“Tướng công, chàng còn nhớ đã đáp ứng muội cái gì không?”

“Ta đương nhiên nhớ rõ, nàng yên tâm ta nhất định bắt Thích Thiệu Thương nợ máu phải trả bằng máu.” Hôn nhẹ ôm lấy người trong lòng, bàn tay không hiểu sao lại có chút run rẩy, ánh mắt trong phút chốc xẹt qua một tia do dự.

Ban đêm, Tích Tình tiểu cư.

“Tích Triều, đến uống trà muội vừa thử pha đi, nghe lão chương quây nói dùng nước suối lạnh trong núi pha trà hương vị sẽ tốt hơn rất nhiều, chàng thử xem.” Vẫn như ngày thường dịu dàng động lòng người, bàn tay bạch ngọc châm xuống một tách trà đưa cho Cố Tích Triều.

“Mùi hương hảo đặc biệt a, giống như đã từng ngửi qua...”

“Đừng suy nghĩ nhiều, chàng mau thử đi.” Một tia âm lãnh dưới đáy mắt hiện lên, bất quá chỉ là một cái lướt qua.

Ánh trắng không rõ, chiếu rọi lên thân ảnh trong trẻo nhưng lạnh lùng, khuôn mặt như bạch ngọc lộ vẻ lạnh lùng, càng làm cho một thân trắng thuần thêm lạnh hơn. Tường đồng vách sắt, nghiêm ngặt đến cả ruồi bọ cũng không thể bay vào, nhưng một câu này cũng không đủ để hình dung cảm vẻ của Tương Vương phủ, bất quá, dù có canh phòng sâm nghiêm, một đạo bạch sắc vẫn có thể đi vào, tựa như chỗ không người. Y có thể làm như thế, bởi vì y là Cố Tích Triều, cũng bởi vì trên tay y có kim bài do Tương Vương ban cho.

Triệu Hàn lúc này đang ở thư phòng chuyên tâm xem công văn, hoàng đế ngu ngốc hẳn có thể bắt kính, nhưng con dân thiên hạ Đại Tống hẳn lại không thể không yêu, vương triều Triệu gia hẳn cũng không thể không tuân thủ, đây là trách nhiệm của hẳn, cũng là nghĩa vụ của hẳn.

Bên trong yên tĩnh, cửa thư phòng đột ngột bị đẩy ra, trong màn đêm Cố Tích Triều một thân trắng thuần, vẫn là một thân trắng thuần như trước, gió đêm nhẹ thổi, y phục tuyết trắng cùng theo đó mà lay động, tình cảnh này so với lần đầu tiên Cố Tích Triều xông vào Vương phủ rất giống nhau, thế nhưng lúc này trong đôi mắt sáng kia lại là sự thất thần cùng âm đạm, cả người tỏ ra âm lãnh sát khí thay thế cho sự sắc bén vốn có.

Bất quá, Tương Vương vẫn chưa phát hiện điểm bất đồng này, đứng dậy nghênh tiếp Cố Tích Triều.

“Cố Tích Triều, bốn vương ban cho người kim bài là để giúp người dễ dàng làm việc, thi triển tài năng của người, không phải để người nửa đêm tìm đến bốn vương, trước một lần người tới là muốn bốn vương trọng dụng người, như vậy lần này người tới là vì cái gì đây?”

“Đến. giết. người!” Từng chữ âm lãnh tựa như một khối hàn băng ngàn năm đột ngột rơi trên mặt đất.

“Cái gì?” Triệu Hàn phát hiện có biến thì đã không kịp động.

Một phiến mây đen che khuất ánh trăng, một tia gió nhẹ thổi tắt đèn dầu, tối đen một mảnh, duy nhất chỉ có đạo thanh ảnh nhanh chóng lướt qua, mau đến mức khiến người ta không kịp nắm bắt.

Giữa hoàng hôn, một mặt thuần trắng yên lặng mà đi ra, thế nhưng áo trắng lúc này đã thấm đẫm máu đỏ, tựa như la sát. Mây trời sương tán, ánh trăng tái hiện, trong phòng chỉ còn lại thi thể Triệu Hàn chết không nhắm mắt.

“A!!!!” Tiếng kêu hoảng sợ vang vọng kinh thành, chính là lần này tất cả mọi người trong Vương phủ đều nhìn thấy được hung thủ — Cố Tích Triều.

Ánh trắng trong trẻo nhưng lạnh lùng xuyên thấu cửa sổ lan truyền vào bên trong, chiếu rọi lên nền một bức tranh loang lổ, trong phòng mùi hương ngưng tụ, giống như muốn cùng ánh trắng giằng co cùng nhau, kéo không ra, thổi không tan, đó là hương thơm của Cố Vận U Lan, hương thơm độc nhất vô nhị từ thuở xa xưa. Một thân ảnh nhỏ xinh lặng lẽ ngồi trước bàn, cũng giống như đang giằng co với mùi hương kia. Dưới ánh trắng, là da thịt trắng bệch gần như trong suốt, hai tròng mắt như nước sớm đã tràn ngập u sầu, tựa như ánh trắng. Cho dù là lão quân gia, hay Cố Tích Triều luôn cùng nàng sớm chiều một chỗ cũng chưa từng thấy qua vẻ mặt nàng như vậy, không phải vẻ âm lãnh khiến người ta không rét mà run, cũng không phải vẻ vui tươi thoải mái, toàn thân nàng bao phủ bởi sự đau thương, là một loại bi thương xâm nhập tận cốt tủy.

Trước bàn một chén Liên Tình, mùi rượu nồng đặc, đúng vậy, Liên Tình, cái tên này kỳ thực chính là do nàng đặt ra, bởi vì ‘Tình’ là tên người thân nhân duy nhất trên đời của nàng, tỷ tỷ duy nhất của nàng — Phó Văn Tình.

“Tỷ tỷ, tỷ vì sao phải rời bỏ ta?”

“Tỷ tỷ, tỷ biết không? Qua đêm nay, kế hoạch của ta sẽ thành công, không ai có thể thoát được sự khống chế của Cố Vận U Lan, đêm nay Tương Vương phải chết là chuyện không thể nghi ngờ, mà Cố Tích Triều cũng sẽ vì giết vương, tội không thể tha, y lập tức sẽ đến cùng tỷ, như vậy tỷ sẽ không còn cô đơn nữa.

Thích Thiều Thương, hất một tay hủy đi hạnh phúc của tỷ, tất cả mọi chuyện xảy ra đều bắt nguồn từ hân, hân nhất định chạy trời không khỏi nắng. Như vậy, ta đã có thể giúp tỷ và phụ thân báo thù, tỷ tỷ có vui không?”

“Nhưng mà, tỷ tỷ, vì cái gì ta lại cảm thấy khó chịu như vậy? Vì cái gì ta lại luyến tiếc Cố Tích Triều kia, vì cái gì ta chung quy vẫn không thể làm đúng theo kế hoạch đã định sẵn? Vì cái gì?” Hàng thanh lệ rất cục vờ dề mà trào ra, dưới ánh trăng, vô cùng trong suốt.

9. Chương 8

Sau khi một chuỗi án mạng phát sinh, Lục Phiến Môn một khắc cũng không được nghỉ ngơi, tất cả điểm đáng ngờ đều tập trung trên người Thích Thiều Thương, nhưng thật sự mọi người đều biết hân không phải hung thủ, rõ ràng ai cũng biết hung thủ là Cố Tích Triều, nhưng xác thực là chứng cứ gì cũng không có. Vì tra tìm dấu vết để lại, cũng vì giám thị nhất cử nhất động của Cố Tích Triều, toàn bộ Lục Phiến Môn từ trên xuống dưới có thể nói là không ngủ không nghỉ, chỉ có vài canh giờ ngắn ngủi lúc sáng sớm để nghỉ ngơi.

Thế nhưng sáng sớm hôm nay lại bị điếc tai bởi một tiếng la hét hoảng, đánh vỡ khoảnh khắc nghỉ ngơi hiếm hoi, người phát ra tiếng la này chính là thám tử giám thị Cố Tích Triều.

“Làm sao vậy?” Nghe tiếng, người đầu tiên lao tới chính là Thích Thiều Thương, bởi vì hân là người duy nhất ở Lục Phiến Môn không hề đi nghỉ ngơi, tơ máu trong hai mắt không thể che dấu cho thấy hân đã rất mệt mỏi, nhưng hân lại không muốn ngủ, cũng không ngủ được, nhiều lần cố gắng, vẫn không thể không nghỉ tới chuyện kia.

“Việc lớn rồi.” Vị thám tử một đường vội vã trở về tựa hồ vẫn còn chút kinh hồn chưa định, “Cố Tích Triều y, Cố Tích Triều y,…”

“Cố Tích Triều làm sao?” Cố. Tích. Triều. ba chữ kia đối với Thích Thiều Thương mà nói giống như một lời nguyên âm đâm thẳng vào tâm hân.

“Y... Y...” Nếu đã là thám tử của Lục Phiến Môn đương nhiên không đơn giản, sau khi hít một hơi sâu, liền hồi phục trấn tĩnh, “Tương Vương bị giết, nhưng mà lần này khác những lần trước chính là y quang minh chính đại từ cửa lớn đi vào, lại quang minh chính đại giết người. Hiện tại cấm vệ toàn kinh thành đều muốn truy bắt y, bất chấp là chết hay sống, chỉ cần bắt được y liền lãnh thưởng vạn lượng.”

“Người ở nơi nào?”

“Lãnh Tương Lâm ngoài thành...”

Lời còn chưa dứt, Thích Thiều Thương nắm chặt Nghịch Thủy Hàn lập tức tông cửa xông ra ngoài.

Hy vọng sẽ không đến trễ, đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu Thích Thiều Thương, nhưng thời điểm hân đuổi tới, vẫn là đã muộn, Lãnh Tương Lâm vô cùng yên tĩnh, không một tiếng động, chỉ có đầy đất thi thể chứng minh vừa rồi là một cuộc thảm chiến. Gió nhẹ lướt qua, trúc ảnh lay động, thanh thúy khắc sâu vào mắt một mặt màu trắng, tựa như Tu La có thật trên đời, nhưng đây là, bạch nhật Tu La.

“Vì cái gì? Vì cái gì còn muốn tạo ác nghiệp?” Thanh âm chất vấn nhện không được mà run rẩy.

“Vì cái gì? Người vì sao không nói, nếu ta không giết bọn họ, người chết chính là ta!” Trên gương mặt bạch ngọc chính là vẻ lạnh băng, lời nói ra lạnh thấu đến xương.

“Người vì sao vẫn cứ u mê không chịu tỉnh ngộ?”

“Người vì sao không hỏi có hay không còn ẩn tình khác?” Một tia thất vọng lướt qua, không kịp nắm bắt, “Động thủ đi.” Tịch Chiếu chậm rãi nâng lên, hướng đến cổ họng đối phương.

Một chớp mắt, Thích Thiều Thương dùng hết toàn lực đánh ra, những chuyện đã qua, tất cả trước kia, đều để một chớp mắt này chấm dứt đi. Một khắc kia gặp gỡ, đã định trước bất đồng hướng đi, nhân sinh không

có khả năng cùng xuất hiện, Kỳ Đình một đêm đánh đàn múa kiếm, nâng chén kết thành tri âm, cùng bàn Thất Lược tri kỷ cả đời, chẳng qua cũng chỉ là một giấc mộng Nam Kha mà thôi.

Một chưởng đánh ra thế như chẻ tre, đem tất cả hỗn loạn này đánh tan, thế nhưng đáp lại một chưởng của hắn lại là một chưởng vô cùng yếu ớt, Thích Thiệu Thương nhất thời kinh hãi, đã thấy máu tươi đầy trời, Cổ Tích Triều như tờ giấy mỏng bị đánh văng ra xa. Tâm chưa kịp suy nghĩ, người đã lập tức từng bước nhào tới, đem y nhẹ nhàng đón lấy ôm vào trong lòng ngực.

Kiên định thu lại một chưởng của chính mình, lại đón nhận một chưởng toàn lực của Thích Thiệu Thương, hiển nhiên chính là đồng thời chịu lấy hai chưởng, dù có kim cương bất hoại hộ thân chỉ sợ cũng khó bảo toàn người không chịu tổn thương, huống chi Cổ Tích Triều lúc này đã trải qua một trận chiến mỏi mệt.

Nhẹ nhàng làm cho Cổ Tích Triều nằm ngửa trong ngực mình, cúi đầu liền nhìn thấy, người trong lòng hơi thở mỏng manh, gương mặt vốn đã trắng như bạch ngọc hiện tại giống như tuyết lạnh tái nhợt không một tia huyết sắc, duy nhất chỉ có một đường tơ máu màu đỏ trần ra nơi khóe miệng, ánh mắt như nước nhắm chặt, lông mi thật dài ngay cả một chút rung động cũng không có.

“Cổ Tích Triều, Cổ Tích Triều!” Khẩn trương gọi lớn, nỗi sợ hãi cùng lo lắng bắt đầu chậm rãi bao trùm tâm hồn hắn, “Tích Triều! Tích Triều!” Không dám lay động người trong lòng, thế nhưng theo bản năng hai tay hắn vẫn siết ngày một chặt, vì cái gì rõ ràng muốn buông xuống tất cả, vì cái gì rõ ràng muốn hôm nay kết thúc mọi chuyện, lại như thế nào cũng không thể buông lỏng vòng tay?

Không kịp nghĩ nhiều liền vươn tay, dán sát vào sau lưng người trong lòng, chậm rãi đem chân khí truyền qua. Thời gian tựa như đóng băng lại, không biết qua bao lâu, theo một cái run rẩy, người trong lòng ngực rốt cục chậm rãi mở ra hai mắt.

Nhìn trong mắt đối phương tràn ngập kinh hoàng thất thố, khóe miệng Cổ Tích Triều nhẹ nhàng gợi lên một đường cong [nguyên văn là gợi lên một vòng trăng rằm, thật là đẹp a], vẫn là tuyệt mỹ như vậy, “Kỳ Đình một đêm, Tích Triều suốt đời khó quên...” Lời mềm nhẹ thoát ra lại như sấm sét nổ vang trong lòng Thích Thiệu Thương, hắn nhớ rõ, hắn cũng không bị mất trí, không có, không hề,... Lời nói dứt quãng vang lên ở bên tai, “Kỳ thật ta sớm đã nhớ ra... Chính là ta không biết đối mặt như thế nào... Đối mặt người... Còn có nàng... Có lẽ chết...” Phần sau của câu nói còn chưa kịp nói khóe miệng đã trào ra thật nhiều máu tươi, máu đỏ rơi trên trường sam tuyết trắng từng giọt từng giọt tựa như đóa hoa Yên Hồng, một cổ hương vị tinh ngọt [mùi máu tươi] lan tỏa khắp trong không khí.

“Tích Triều...” Giống như hóa điên Thích Thiệu Thương đem Cổ Tích Triều ôm chặt vào trong lòng, liều mạng đem toàn bộ nội lực chính mình truyền qua, cái gì hắn cũng không muốn nghĩ tới nữa, đều không cần nữa, không cần nữa, trong đầu chỉ có một thanh âm, dù phải trả giá như thế nào hắn cũng phải giữ được y lại. Từ Kỳ Đình Tửu Quán đến Liên Vân Trại, từ Hủy Nặc Thành đến Ngư Trì Tử, từ kinh thành đến Phong Mãn Lâu, ngay cả thiên ti vạn lữ đan xen vào nhau hắn cũng không quan tâm nữa. Lần này, tuyệt đối sẽ không buông tay, cho dù có chết cũng sẽ chết cùng một chỗ.

Khi đám người Thiết Thủ và Truy Mệnh đến nơi, bốn phía chỉ là một mảnh yên tĩnh, đập vào mắt ngoại trừ khắp nơi đều thi thể, chính là hình ảnh hai người kia gắt gao ôm lấy nhau.

“Không thể nào...” Tuy rằng thân là bộ khoái đã được thấy vô số cảnh tượng bi thảm, thế nhưng tận mắt thấy bạn tốt của mình như vậy Truy Mệnh nhin không được run rẩy, “Chúng ta đã đến muộn sao?”

“Đừng luôn đem sự tình nghĩ theo trí tưởng tượng của đệ.” Một đôi tay cường hân hữu lực nhẹ ấn trên đầu vai Truy Mệnh, “Nói không chừng bọn họ còn sống...” Lời còn chưa dứt, một tiểu bộ khoái đã mừng rỡ kêu to, “Bọn họ còn sống, Thích đại nhân và Cổ Tích Triều đều còn hơi thở.”

“Mau, mau đem bọn họ trở về Lục Phiến Môn!” Nghe vậy, Thiết Thủ cùng Truy Mệnh vội vàng tiến lên hỗ trợ, vui mừng đến không nói lên lời.

Bất quá hai người kia gắt gao ôm lấy nhau, mọi người dùng hết khí lực cũng không có cách nào tách ra, bắt đầu dĩ, trên dưới Lục Phiến Môn đành phải đem hai người trong tình trạng như thế trở về

10. Chương 9

“Người rốt cục cũng tỉnh a, người biết không, người đã ngủ suốt ba ngày trời, nếu không phải chúng ta đúng lúc đuổi tới nơi, nếu không phải sư phụ hao phí công lực cứu người, người hiện tại a, đã sớm ở nơi của Diêm Vương báo danh rồi.” Từ lúc tỉnh dậy, Truy Mệnh liền nói liên miên cần nhân không dứt, Thích Thiếu Thương cảm thấy vô cùng âm ỉ, thế nhưng hiện tại hẳn có thể nghe được Truy Mệnh dài dòng như vậy, chứng tỏ hẳn vẫn sống vẫn còn cảm giác tốt.

“Đúng rồi, sư phụ nói người tỉnh lại thì vận khí xem xem có cái gì không ổn không, người mau thử đi.” Theo lời thúc giục của Truy Mệnh, Thích Thiếu Thương thoáng vận khí, phát hiện cũng không có cái gì trở ngại liền biết mình đã khôi phục bình thường, hồi đáp, “Không có gì đáng ngại, đa tạ Thần Hồn.”

“Đương nhiên phải tạ ơn sư phụ, nhưng mà người cũng phải cảm tạ ta, chính là ta mấy ngày qua ngày đêm chiếu cố người a!” Mấy ngày nay Thiết Thủ bận bịu chiếu cố Cố Tích Triều, nói là vì giữ lời hứa với Văn Tình, đem Thích Thiếu Thương hoàn toàn giao cho hẳn. Làm hại hẳn liên tiếp ba ngày phải đối diện với một người hôn mê bất tỉnh, hiện tại gần như sắp bị nghiền chết rồi, thật vất vả rốt cục Thích Thiếu Thương cũng tỉnh lại, hẳn lần này nhất định phải đem tất cả điều muốn nói trong ba ngày qua toàn bộ phóng ra, “Bất quá, ta nói cho dù có huyết hải thâm thù, người bắt người kiểu như vậy bộ không còn muốn sống nữa sao? Nga, không đúng, nghe sư phụ nói, người là vì bảo vệ tâm mạch của y mới hao hết chân khí như vậy, ha, Thích đại thần bộ người bắt người cũng thật sự là... chuyên nghiệp đi! Còn có, người nắm y chặt như vậy, chúng ta chia như thế nào cũng không thể chia ra, là đem hai người các người cùng nhau trở về a.” [người ta giữ vợ mà Truy Mệnh ca =)))]

Người nói vô tình, người nghe có tâm, Truy Mệnh một phen nói liền khiến Thích Thiếu Thương mặt đỏ tai hồng, thầm nghĩ muốn tìm một cái hố mà chui vào cho xong, hẳn như vậy đơn giản là vì muốn giữ lại người kia, hơn nữa đó căn bản cũng không phải là nắm chặt, là ôm, gắt gao ôm nhau mới đúng.

Bất quá, nói đến Tích Triều, Thích Thiếu Thương nhìn xung quanh, quả thật không nhìn thấy thân ảnh của y, không phải nói hai người cùng được mang về sao? Lập tức sốt ruột hỏi, “Tích Triều đâu? Y ở đâu? Y thế nào?” Nói ra mới sực tỉnh, Thích Thiếu Thương tự thấy có gì đó không đúng, chính mình thế nhưng đối người kia gọi ‘Tích Triều’, nhất thời, cảm thấy trên mặt không khỏi nóng lên.

Cũng may Truy Mệnh không có nghi ngờ hẳn, liền đáp, “Cố Tích Triều? Y đương nhiên không tốt như người rồi, trên người lớn nhỏ rất nhiều vết thương từ đao kiếm, còn phải nhận hai chưởng. Kỳ quái là hai chưởng lực này hoàn toàn bất đồng, một loại giống như là của người, một loại lại giống như của chính y, càng khó hiểu hơn chính là đối mặt một cường địch như người, y như thế nào vô duyên vô cớ thu hồi chưởng lực của mình?”

Nghe Cố Tích Triều có việc, Thích Thiếu Thương vừa rồi còn mặt đỏ bừng bừng lập tức trắng bệch, thế nhưng Truy Mệnh ở phía sau lại đang bắt đầu một hồi phân tích, một bộ chuẩn bị thao thao bất tuyệt, Thích Thiếu Thương không thể chờ được liền cắt ngang, “Cố Tích Triều hiện tại thế nào?”

Tựa hồ có chút không vừa lòng vì bị cắt ngang, Truy Mệnh cong lên khóe miệng xinh đẹp của mình, “Y a, sư phụ cũng đã giúp y vận công chữa thương, cụ thể ta không rõ ràng lắm, là Nhị sư huynh phụ trách y...”

Lời còn chưa dứt, Thích Thiếu Thương sớm đã chạy vội ra khỏi cửa, Truy Mệnh chỉ kịp nhắc nhở hẳn một câu, “Cố Tích Triều hiện đang ở phòng Nhị sư huynh.”

‘Người vì sao không hỏi có hay không còn ẩn tình khác?’ Chạy hướng phòng Thiết Thủ, quanh quẩn trong đầu Thích Thiếu Thương chính là từng câu từng chữ của Cố Tích Triều, vì cái gì lúc đó chính mình lại không nghe được thanh âm kia? Vì cái gì lại không nhìn thấy trong mắt y đã xẹt qua một tia thất vọng, một tia sầu bi...

(Lời tác giả: “Bánh bao ta và người nói, chính là người không đúng, sự việc vốn rất đơn giản, nghĩ muốn cùng một chỗ, liền cùng một chỗ, thích thì cứ can đảm nói ra, có cái gì ngượng ngùng. Cái gì nghĩa hiệp, hết thấy vứt bỏ đi, người nói có đúng không, lần nào cũng sau khi sự tình xảy ra, người mới phát hiện tiểu Cố của ta thật tốt, người nói người có đúng hay không?? Từ nay về sau tiểu Cố nhà chúng ta ở cùng một chỗ với người người phải hảo hảo yêu thương y có biết không?” < lập=”” tức=”” bị=”” pi-a=”” bay=””

đi,=”” hảo=”” hảo=”” biết=”” văn=”” của=”” người,=”” ôn=”” ào=”” cái=”” gì!=””>>, người nào đó tiếp tục bò trở về viết văn.)

Cổ Tích Triều lặng yên nằm không một tia động tĩnh, gương mặt như bạch ngọc lại trắng bệch không một tia huyết sắc, bóng râm bên dưới đôi lông mi dài tựa cánh bướm cũng bất động, đối diện tình cảnh này làm cho tâm Thích Thiếu Thương như rơi vào hàn đàm, cảm giác chẳng lành chiếm cứ nội tâm hắn, run rẩy vươn tay muốn kiểm tra hơi thở của người trên giường.

Hơi thở mỏng manh nhưng ấm áp nhẹ nhàng lướt qua ngón tay Thích Thiếu Thương, đó là căn cứ xác thực chứng minh người này vẫn còn sống, y còn sống, còn sống, Thích Thiếu Thương yên lặng tự mình lặp lại, một loại vui mừng cũng không biết từ đâu lập tức chiếm lấy tâm can hắn.

“Y đã không có việc gì, sư phụ đã vì y truyền công chữa thương, bất quá y bị thương quá nặng, tuy rằng giữ lại được tính mạng, cũng không biết được khi nào thì có thể tỉnh.” Thiết Thủ không biết từ khi nào đã trở về phòng, nói tới đây, hắn dừng một chút, “Bất quá, y một khi tỉnh lại chính là trọng phạm của những vụ án mạng kia, nếu như xử phạt cũng là... Cũng là tội không thể tha.” Bốn chữ ‘tội không thể tha’ Thiết Thủ cố ý tăng thêm ngữ điệu, cũng bao hàm một tia bất đắc dĩ, ‘Buông tha Cổ Tích Triều’, vì lời hứa này hắn đã kiến tạo Tích Tĩnh tiểu cư, vì lời hứa này hắn trăm phương nghìn kế giúp Cổ Tích Triều tránh né vô lâm đũa giết, vì nời hứa này hắn trên dưới cầu xin, hướng triều đình không lấy đi võ công của y, thật không ngờ cuối cùng, Cổ Tích Triều vẫn quy về một câu ‘Tội không thể tha’, hứa hẹn hắn đối với Văn Tĩnh, cuối cùng vẫn không làm được.

Vừa mới đắm chìm trong niềm vui vì Cổ Tích Triều còn sống, lập tức toàn bộ đã theo lời nói của Thiết Thủ mà triệt tiêu, cuối cùng vẫn chạy không khỏi đối địch, chạy không khỏi người chết ta sống.

(Lời tác giả: “Haiz, ngẫm lại bánh bao cũng rất đáng thương a, mặt chốc lát hồng chốc lát trắng, tim đập cũng muốn bị người đùa chết, bất quá hì hì, ai kêu người sắp sửa có được tiểu Cổ của ta, tất nhiên trước tiên phải chịu khổ một chút, hì hì, người cố gắng nhẫn nhịn chút a.)

“Chuyện này nói không chừng thật sự còn có ẩn tình.” Nhìn Thích Thiếu Thương vội vàng phóng đi tìm Cổ Tích Triều, Truy Mệnh nghĩ là hắn muốn đi báo thù, liền gấp gáp chạy đi kêu Thần Hầu đến. [tiểu Truy a, người thật trong sáng!]

“Thần Hầu, ngài nói cái gì?” Thích Thiếu Thương thiếu chút nữa cho là mình nghe nhầm, “Người nói án này có ẩn tình khác? Chẳng lẽ người không phải do Cổ Tích Triều giết?”

“Người đích thực là do y giết, thế nhưng người chủ mưu chân chính sau lưng không phải là Cổ Tích Triều, mà là một người khác.”

“Như vậy Cổ Tích Triều không cần phải chết?”

Có lẽ cảm thấy kỳ quái Thích Thiếu Thương vì sao lại hỏi như vậy, Thần Hầu dừng một chút trả lời, “Nếu như là bị bắt buộc làm tòng phạm, hắn là có thể xử nhẹ một chút.”

“Sư phụ a, rốt cuộc là có chuyện gì? Ta nghe càng ngày càng hồ đồ? Cổ Tích Triều là người thông minh như vậy còn có thể bị cưỡng bách? Nghe theo lời người khác mà làm việc? Này cũng không phải Phó Tông Thư a.” Nghe như lọt vào trong sương mù, Truy Mệnh rốt cục nhìn không được mở miệng hỏi.

“Chuyện này rất dài dòng.” Chư Cát Tiểu Hoa nhìn xung quanh một vòng, nói, “Các án tử chấn động kinh thành này, ngay cả các thành ở chung quanh đều nghe thấy, vì sư biết Hoàng Thượng cũng đã đưa ra thời hạn phá án. Nhưng khi đó vì sư còn đang du ngoạn bên ngoài, không kịp trở về, cho nên đã ở một số nơi tìm hiểu chút tin tức liên quan. Kết quả, vì sư nghe được, Phong Mãn Lâu nhìn qua thì Cổ Tích Triều chính là đương gia, nhưng thật chất trước kia sáng lập nên từ lâu này là một người khác — Thượng Quan Hiểu Vũ.”

“Thượng Quan Hiểu Vũ?” Lúc này, Thiết Thủ bất giác nhớ đến chương quỳ Phong Mãn Lâu quản gia của Thượng Quan gia, Thượng Quan Ung, chẳng lẽ hết thảy những chuyện này cùng với Đức Tài tiền trang đều có liên hệ?”

“Đúng vậy, Thượng Quan Hiểu Vũ, dưỡng nữ của Đức Tài tiền trang Thượng Quan Hoành, bất quá nàng đối với một người còn có thân phận khác.” Nói đến đây Chư Cát Tiểu Hoa ngừng lại một chút, thế sự khó

lường, vốn tưởng rằng chuyện tình đã sớm bình ổn, lại không ngờ thực ra tất cả còn nghiêm trọng hơn nhiều, quả là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, nghĩ đến việc này không khỏi hít một hơi, “Thượng Quan Hiểu Vũ đồng thời cũng là con riêng của Phó Tông Thư.”

“Cái gì?!” Mọi người ở đây, gần như đã không thể dùng khiếp sợ để hình dung nữa, “Thượng Quan Hiểu Vũ kia là...”

“Đúng vậy, là muội muội của Văn Tình.” Thanh âm suy yếu nhưng rõ ràng từ phía sau truyền đến, nguyên lai Cố Tích Triều đã tỉnh lại từ khi nào.

Động tác gần như còn nhanh hơn cả suy nghĩ, cũng không rảnh lý giải vì sao mình hành động như vậy, Thích Thiệu Thương đã vọt tới bên người Cố Tích Triều, nhẹ nhàng nâng y dậy, thế nhưng một câu an ủi ra đến miệng lại như thế nào cũng không thể nói ra, có lẽ vì hắn không biết phải đối mặt với y như thế nào cho phải. Một khắc sinh tử, hắn hoàn toàn đã hiểu rõ lòng mình, nhưng mà tất cả ân oán kia liệu có thể dễ dàng buông xuống như thế? Hắn vẫn không cách nào suy nghĩ.

Cố Tích Triều ngược lại thuận thế dựa vào lồng ngực Thích Thiệu Thương, trước đây y cùng Thích Thiệu Thương bất đồng, không có nhiều ràng buộc, nhưng một khắc sinh tử nếu đã hiểu rõ tâm ý của nhau, thì cũng không cần phải tránh né nữa, hơn nữa thương thế của y rất nặng vốn chính mình cũng không có khả năng tự ngồi.

(Lời tác giả: “Ôi chao, ta lại nhịn không được phải nói vài lời a, ta nói tiểu bao tử người xem xem tiểu Cố người ta cũng đã xem trọng người, nếu đã muốn như vậy, còn không mau ôm người về nhà? Thật là!” < tác= ”” giả= ”” người= ”” sao= ”” lại= ”” ở= ”” đây,= ”” pi-a= ”” mau= ”” trở= ”” về= ”” viết= ”” văn!= ””>>)

Cảm nhận được sự hiện hữu của thân thể mảnh khảnh trong lồng ngực là chân thực, không cần nói ra, Thích Thiệu Thương cũng hiểu được, chỉ cần một động tác vô cùng đơn giản kia đã đủ đem nghìn vạn suy nghĩ trong lòng hắn đẩy đi hết. Đúng vậy, người đã không để ý, ta cần gì phải để ý nhiều như vậy?

11. Chương 10

Tựa hồ không chú ý tới sự khác thường của hai người, Gia Cát Thần Hào tiếp tục lời nói, “Cảm thấy phương diện này có vấn đề, vì sư đã phái người bí mật giám thị nàng.”

“Không tốt rồi!!!” Bộ khoái phụ trách giám thị Thượng Quan Hiểu Vũ tiến vào, “Thượng Quan Hiểu Vũ phát hiện ra chúng ta đi theo, nàng đã giết không ít huynh đệ của chúng ta.”

“Nàng hiện tại đang ở đâu?”

“Sườn núi, nàng nói nếu Thần Hào ngài, Cố Tích Triều, còn có Thích bộ đầu đến đó nghe nàng, nàng sẽ nói ra chân tướng...”

“Cái gì chân tướng?”

“Tiểu nhân cũng không rõ lắm.” Tiểu bộ khoái thật sự không hiểu vì sao một người đẹp như vậy lại có thể giết người không chớp mắt, có thể tàn nhẫn như thế, “Nàng chỉ nói nếu ba vị đến gặp nàng, nàng sẽ nói ra chân tướng.”

Nghe vậy, còn chưa kịp có hành động gì, người trong lồng ngực đã giãy giụa muốn đứng lên, “Tích Triều, người muốn làm gì, thương thế của người rất nặng, không thể lộn xộn.” Nói rồi mới để ý, đối diện hắn là một ánh mắt dị thường nghiêm túc. Bởi vì miệng vết thương ảnh hưởng, khuôn mặt tái nhợt toát ra mồ hôi lạnh, nhưng động tác vẫn không nửa điểm chần chừ, không cho phép ngăn cản.

Mặt trời ngã về Tây, mặt trời màu đỏ đem chân trời nhuộm hồng tựa như máu, một mặt thanh sắc cô độc mà đứng, trời chiều rắng màu chiếu rọi lên khuôn mặt tinh xảo một tầng đỏ ửng ửng ánh, nhưng nhan sắc ảm áp này lại không cách nào hòa tan đi sương lạnh ngưng kết trên gương mặt của người hôm nay.

“Các người quả nhiên đến đây.” Nghe thấy tiếng động phía sau lưng, Thượng Quan Hiểu Vũ chậm rãi quay đầu lại, “Muốn biết chân tướng sao? Hào, ta sẽ nói cho các người biết, hết thảy đều là do ta bày ra, Tả

Lãnh Chi, Lý Đồng, Lê Thiểu Hàn, những kẻ này trước kia đã hại chết phụ thân ta, cho nên tất cả đều phải chết. Còn có người, Thích Thiểu Thương, hết thấy đều là bởi vì người, ta mới phải sống không bằng chết, vì thế, ta nguyện trang thành bộ dáng tử tử, lợi dụng Cố Tích Triều đã mất đi trí nhớ giúp ta giết chết ba người bọn họ sau đó giả họa cho Thích Thiểu Thương, đây chính là toàn bộ kế hoạch của ta.”

“Thế nhưng, Cố Tích Triều yêu tha thiết Phó Văn Tình, vì cái gì trong kế hoạch của người lại bao gồm cả y?”

“Cố Tích Triều, ta cũng hận y, nếu y không khát cầu kiến lập nghiệp lớn, an tâm cùng tử tử ta ẩn cư, cùng nhau sống an nhàn, cho dù phụ thân đã chết, tử tử vẫn có thể có được hạnh phúc cho chính mình. Thế nhưng, thế nhưng, y không làm như thế! Cuối cùng, tử tử còn vì y, vì y mà chết! Ta từ nhỏ được người khác nuôi lớn, bởi vì ta biết bản thân là một đứa con riêng, thân nhân thật sự của ta không cần ta, chỉ có tử tử, chỉ có tử tử nguyện ý yêu thương ta, nguyện ý nhận thức ta làm muối muối, thế nhưng các người, là các người hại chết tử tử của ta. Ta hận các người! Là các người một tay hủy đi hạnh phúc của tử tử ta, hại chết phụ thân ta, đúng thế, tất cả đều là ta sắp đặt, đều là ta làm, ta muốn hướng các người báo thù, muốn các người sống không bằng chết!” Cừu hận khiến khuôn mặt đẹp như thiên tiên trở nên vặn vẹo, cừu hận khắc cốt ghi tâm làm chi khuôn mặt ấy tràn ngập sự hung ác.

“Kế hoạch của ta chỉ còn thiếu một bước, thiếu một bước là có thể thành công, nhưng mãi cho đến cuối cùng vẫn thất bại trong gang tấc, Thích Thiểu Thương, đây không phải vì người mạng lớn, mà là...”

“Ta biết, bởi vì người không nỡ thương tổn ta...” Loại cảm giác không nỡ hạ thủ này y như thế nào không rõ, biết rất rõ giết người kia chính mình sẽ công thành danh toại, nhưng khi đối mặt vẫn không thể nào hạ thủ, thậm chí đã bức y đến phát điên, Cố Tích Triều y vì cái gì phải thảm bại như vậy, xét đến cùng chính là vì bốn chữ ‘Không nỡ thương tổn’ này.

“Cổ Vận U Lan, cả đóa hoa thủy sắc, cực đẹp cực trân quý, nhưng không mấy ai biết được nó cũng là độc được độc nhất trên đời. Thân, lá, hoa, không chỗ nào không có độc, so với phương thuốc Cửu U khổng lồ được nhân, Cổ Vận U Lan chỉ có hơn chứ không có kém. Thế nhưng độc tính ở từng bộ phận đều khác nhau, phần gốc có độc tính ít nhất, chỉ có thể khống chế người trúng độc hai canh giờ, hơn nữa được hiệu sau khi qua đi cũng không ảnh hưởng xấu gì cho người trúng độc. Nhụy hoa là nơi độc tính mãnh liệt nhất, nếu trúng độc, bề ngoài trông vẫn như người bình thường, nhưng cả đời so với được nhân là không chút khác biệt.” Ngừng lại một chút, Cố Tích Triều từ từ dựa vào trên vai Thích Thiểu Thương, bị thương nặng như vậy còn liều mạng chạy một đoạn đường xa đến đây, hiện tại còn nói nhiều như thế, y lúc này hơi thở tuy không đến mức mong manh, nhưng cũng không khác hơn là mấy, gương mặt bạch ngọc sớm đã không còn chút huyết sắc. Thích Thiểu Thương nhìn thấy, trong lòng tràn ngập lo lắng, thế nhưng không thể nói ra cái gì, dù sao hiện tại chỉ có Cố Tích Triều mới có thể ngăn lại Phó Hiểu Vũ.

“Cố Tích Triều quả nhiên là Cố Tích Triều, trên thông thiên văn, dưới thông địa lợi, thực chất không có gì có thể giấu được người.” Đuôi mắt nhẹ nhàng nâng lên, một mặt mỉm cười hiện lên bên môi, không chút khinh miệt, thậm chí đuôi mày còn nhàn nhạt hiện hữu tia sâu bi.

“Kỳ thực nếu người vào lúc ta còn chưa khôi phục trí nhớ, sớm đối ta sử dụng nhụy hoa, nói không chừng kế hoạch của người đã thành công, chính là người đến cuối cùng, vẫn chỉ sử dụng đến gốc hoa...”

“Đúng vậy, ta vẫn là luyện tiếu, ngay từ đầu bởi vì người là người tử tử yêu thương, ta sợ tử tử khổ sở nên không đành lòng. Thế nhưng càng ngày, ta lại phát hiện, chính mình bắt đầu hy vọng bản thân là tử tử, không muốn báo thù, không có oán hận, có thể cùng người mỗi ngày bên nhau, cùng hoa đào làm bạn, xem đồ quyền túy ngư... Chính là chung quy hết thấy đều không có khả năng...” Đón ánh nắng chiều, một giọt nước mắt trong suốt từ khóe mắt Phó Hiểu Vũ chảy xuống, vô thanh vô tức, ảm đạm cười ngoài đầu nhìn lại, đây là nụ cười Cố Tích Triều nhìn thấy khi mới quen nàng, thanh nhã thoát tục, khuynh quốc khuynh thành, chẳng qua nụ cười lúc đó lại ẩn chứa tâm cơ bên trong, hiện tại vẫn là vô trần vô bẩn. “Tử tử... Ta có thể gọi người ‘Tích Triều’ hay không?”

Cố Tích Triều nhìn nàng, mỉm cười như ngầm đồng ý, lúc này y chỉ nghĩ muốn làm thế nào đem Hiểu Vũ rời đi vách đá chết tiệt kia, xưng hô thế nào cũng không quan trọng.

“Tích Triều, người biết không? Ban đầu tử tử rất yêu Thiết Thủ, nhưng từ khi gặp người, người nàng yêu nhất chính là người, đến chết cũng không thay đổi.” Lời đang nói dừng lại một chút, hai gò má nổi lên tia

ứng hồng của thiếu nữ hoài xuân, “Đương nhiên, Hiểu Vũ cũng như vậy...” Lời còn chưa dứt, Phó Hiểu Vũ đã thả người nhảy xuống vách núi. Nhận ra khác thường, Cố Tích Triều kinh hoảng nhào đến muốn níu giữ người lại, nhưng cũng chỉ kịp bắt lấy một mảnh lụa mỏng thanh sắc.

...

Mặt trời chiều ngã về Tây, tà dương đem chân trời nhuộm thành một màu hồng như máu, trên sườn núi một thân ảnh gắt gao ôm chặt người trong lòng, giống như buông lỏng tay thì người trong lòng sẽ lập tức tiêu tan.

Người trong lòng không kiềm chế được run rẩy, Văn Tình chết giống như sấm sét giữa trời quang đã khắc vào tim y một vết thương vĩnh viễn không thể chữa lành, hiện tại, lại thêm một người cũng như vậy vì y mà hương tiêu ngọc vẫn [tự tử], vết thương trong lòng vốn đã dần dịu xuống lại một lần nữa nứt ra mà rỉ máu.

“Hiểu Vũ kỳ thực là một cô gái tốt...”

“Ta biết...”

“Hiểu Vũ kỳ thực là một cô gái tốt, nàng đến cuối cùng vẫn không đành lòng thương tổn ta...”

“Ta biết...”

“Nếu không phải vì ta, kế hoạch của nàng tuyệt đối sẽ thành công...”

“Ta biết...”

“Hiểu Vũ nàng...”

“Ta biết, ta cái gì cũng biết, nhưng đó không phải lỗi của người...” Lại gắt gao ôm người vào trong lòng, Thích Thiệu Thương không khỏi cảm thấy một trận tê tâm liệt phế, trừ bỏ lần đó ở linh đường, hẳn chưa bao giờ thấy qua Cố Tích Triều như vậy, yếu ớt như vậy, bất lực như vậy, còn như vậy đau đớn, Cố Tích Triều thật sự sẽ sụp đổ mất.

“Ta...”

Thấy y còn muốn tiếp tục bi thương nghĩ ngợi lung tung, Thích Thiệu Thương nhẹ nhàng điểm huyệt ngủ của y, ngủ một giấc, tỉnh lại, cái gì cũng đều qua đi.

(Lời tác giả:

S đại: Người là máy xay thịt người sao? Lại làm chết một người.

Tiểu Cố: =+=, luân gia không phải cố ý, bất quá bố trí rất tốt, vốn là phải chết a!

S đại: Người. Người. Người...

Tiểu Cố: =+=, sắp xếp câu chuyện như vậy, người cũng có phần a!!

S đại: Mặc kệ, bác bỏ, ta đi viết văn!

Tiểu Cố: *lệ bên* người đột nhiên 75...

Cuối cùng, tiểu Cố đáng thương chậm rãi đi về ô vuông a về ô vuông!!)

12. Chương 11

Bị điểm huyệt ngủ, người sẽ ngủ chường mười canh giờ, thừa lúc yên ổn, Thích Thiệu Thương đem Cố Tích Triều ly khai Huyền Nhai, trở về Lục Phiến Môn.

Về đến Lục Phiến Môn, Thích Thiệu Thương liền hướng phòng ngủ của mình chạy vào, thẳng đến lúc luống cuống tay chân đem Cố Tích Triều bố trí ổn thỏa, rốt cục mới có thể thở ra một hơi.

Nhẹ nhàng vén qua vài sợi tóc quăn che ở trên trán y, gương mặt trắng như bạch ngọc bởi vì có giấc ngủ yên bình mà thoáng lấy lại chút huyết sắc, không còn tái nhợt như trước, hô hấp cũng đã thông thuận hơn. Gương mặt Cố Tích Triều khi ngủ không còn hiện lên vẻ sắc bén cùng ưu thương thường ngày, chỉ có vẻ yên lành cùng an nhàn.

Không biết đôi môi đỏ thắm kia sẽ có xúc cảm như thế nào? Vừa nghĩ như vậy, Thích Thiều Thương liền muốn tự tát cho mình vài cái, khi nào lại bắt đầu có cái suy nghĩ như thế, thế nhưng ý niệm trong đầu đã xông ra sẽ rất khó thu vào, thân thể không tự chủ được nghiêng về phía trước, khẽ chạm lên môi đối phương.

Trong lòng thầm nghĩ, đó là một đôi môi ôn nhu, chỉ mới lướt qua còn chưa hôn sâu mà đã cảm nhận được ôn hương bốn phía.

Ngoài dự đoán, một đôi tay lạnh băng chợt vòng qua cổ hắn, nụ hôn tình linh được đáp lại, trở thành một nụ hôn mãnh liệt thậm chí còn có phần cướp đoạt.

“Tích Triều...”

“Thiếu Thương...”

Lời còn chưa dứt, cũng không cần nói nữa.

Gió nhẹ lay động màn trướng, đêm không ngủ. [Ta muốn chi tiết nữa cơ ><>

...

Ngày chưa sáng, đang lúc mộng đẹp. Mơ mơ màng màng, Thích Thiều Thương cảm thấy người bên cạnh tựa hồ có động tĩnh, theo bản năng liền đem đối phương ôm vào trong lòng ngực, “Tích Triều...” Lại bất thành linh nhận được phản kháng, “Thích Thiều Thương, người buông ra...”

“Làm sao vậy?” Đối phương ngoài dự liệu phản kháng lập tức xua tan cơn buồn ngủ của hắn, Thích Thiều Thương bò người lên, dừng ở trước mặt Cố Tích Triều.

Một thân trung y màu vàng, che đi da thịt bạch ngọc, trên mặt còn lưu lại một chút xuân sắc của đêm qua, thế nhưng biểu tình lại vô cùng lạnh lẽo, “Thích đại hiệp, nợ ta thiếu người đêm qua Cố Tích Triều đã trả hết, từ nay về sau, người vẫn là đại hiệp của người, ta vẫn là trọng phạm triều đình, muốn chém muốn giết, dứt khoát một đao đi.”

Từ trong kinh ngạc cực độ dần dần trấn tĩnh lại, “Cố Tích Triều, người vẫn không biết hỏi cái sao?”

“Người khi nào thấy qua ta biết hỏi cái?”

“Người... Người... Người đi đi.” [bánh bao thôi! ><, dám=”” xua=”” đuổi=”” tiểu=”” triều=”” của=”” ta,=”” ta=”” đánh=”” chết=””>

“Người nếu thả ta đi, tương lai ta vẫn sẽ dấy lên sóng...” Lời còn chưa dứt, đối phương đã xoay người đưa lưng về phía mình. Lặng lẽ liếc mắt nhìn đối phương một cái, Cố Tích Triều xoay người khoác thêm một kiện thanh y rồi đi ra ngoài, không ai phát hiện một tia cô tịch chậm rãi ở trên lông mi thật dài ngưng tụ thành một thứ gì đó loang loáng, cuối cùng hóa thành một giọt nước thanh lương vô sắc theo gò má run rẩy chảy xuống.

Đột nhiên, thân thể bị một lực đạo từ phía sau ôm ngăn lại, gắt gao ôm, lồng ngực ấm áp chân thực hiện hữu, “Tích Triều...”

“Buông tay...”

“Ta không buông...”

“Thiếu Thương, người là đại hiệp, cái gọi là nghĩa lớn, vì nước vì dân, người có thể bỏ xuống hết thấy sao? Cho dù người có thể, cừu hận ban đầu có thể quên được sao? Liên Vân Trại, Toái Vân Uyên, Hủy Nặc Thành...”

“Nói ta ngốc, nguyên lai người càng si... Một khắc sinh tử cả đời khó quên! Người có thể buông xuống hết thấy, chẳng lẽ ta lại luyến tiếc cừu hận này, luyến tiếc cái hư danh đại hiệp này sao?”

Tích Triều a Tích Triều, người si, ta làm sao không biết? Trong mắt người cô tịch nhiều như vậy, mắt mác nhiều như vậy, ta như thế nào có thể không phát hiện, như thế nào có thể không lưu tâm. Một khắc sinh tử kia, ta đã kiên định, kiếp này ta tuyệt đối không buông tay một lần nữa.

(Lời tác giả:

“Ha ha, cuối cùng đã hoàn, có vẻ như ta khiến cho tiểu Cố nhà ta không được tự nhiên thì phải, haiz~, làm cho bánh bao đơn giản như vậy đặc thủ, chính ta cũng cảm thấy có chút không cam lòng a. Ho ho, cái gì, cái gì, hoàn như vậy các người còn không đã ghiền? Kia, kia, ta cũng không có biện pháp, chỉ có thể dựa vào năng lực tưởng tượng của chính mình a, luân gia là người trong sáng, như vậy đã là cực hạn rồi a!!! Các vị đã từng viết H, đang viết H, và cả những vị đang dự tính viết H, ta thật sự ngưỡng mộ a, ta thì không viết được!!! Cảm tạ đã đi cùng ta đến cuối truyện a ^^”)

Lời cuối sách:

Toàn bộ án kiện bởi vì mọi chuyện đều là do Thượng Quan Hiểu Vũ bày ra, cùng với sự hỗ trợ của Gia Cát Thần Hâu, cộng thêm Tứ Đại Danh Bộ cực lực trấn áp, cuối cùng cũng bình ổn. Mà Cố Tích Triều bởi vì bị ép buộc giết người nên được xử vô tội.

Bất quá, ngày hôm sau khi Thượng Quan Hiểu Vũ tự sát, Cửu Hiện Thần Long Thích Thiệu Thương cùng Cố Tích Triều cũng biến mất, đương nhiên không ai biết bọn họ đã đi nơi nào.

Tái Ngoại.

Bầu trời trong xanh, gió nhẹ phất phơ thổi qua cây cỏ, hai thân ảnh dựa sát vào nhau như ẩn như hiện.

Hai thân ảnh, một thanh một hoàng. [một xanh một vàng]

Thanh, vốn là màu sắc cô tịch, kết hợp cùng hoàng, liền hơn một phần ấm áp. Hoàng vốn là màu sắc hào phóng, kết hợp cùng thanh, liền hơn một tia vương bận.

— Hoàn —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-co-vu-thuong>